

Διατελέσαντες Διευθυνταί, Πρυτάνεις, Καθηγηταί

Εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον κατεβλήθη προσπάθεια νὰ μνημονευσθῶν ὅλοι οἱ διατελέσαντες Διευθυνταί, Πρυτάνεις καὶ Καθηγηταὶ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν (1836) μέχρι σήμερον κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τοῦ διορισμοῦ των εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Διὰ τοὺς ἀποθανόντας παρατίθεται φωτογραφία καὶ σύντομον βιογραφικὸν σημεῖωμα Ἑλλείψεις, παραλείψεις, ἀνακρίβειαι καὶ λάθη εἶναι ἀναπόφευκτοι, δεδομένης τῆς πενιχρότητος τῶν ἱστορικῶν στοιχείων, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς συντάξεως. Ἐθεωρήθη πρέπον νὰ περιληφθῶν κατωτέρω καὶ ὅλοι οἱ διατελέσαντες Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον τὰ δύο Σχολεῖα ὑπήγοντο ὑπὸ ἑνιαίαν Διεύθυνσιν, ἤτοι μέχρι τοῦ 1910.
Σ. Σ.

I. Διευθυνταί καὶ Πρυτάνεις

Φρειδερίκος Φὸν Τσέντνερ (Zentner) (1837—1841) *

Βαυαρὸς τὴν καταγωγὴν, ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς λοχαγὸς τοῦ Βαυαρικοῦ στρατοῦ, συνοδεύσας τὸν νεαρὸν βασιλέα Ὁθωνα ὡς μέλος τῆς αὐτῆς αὐτοῦ.

Συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως ἐπαγγελματικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ἵνα μορφωθῶν κατὰ πρῶτον τὰ κατώτερα τεχνικὰ ὄργανα τῶν οἰκοδόμων. Διὰ τῶν θερμῶν του προσπαθειῶν κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ βασιλέως καὶ οὕτως ἐπραγματοποιήθη ἡ εὐγενὴς του ἰδέα τὸ 1836, διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ Τεχνικοῦ Σχολείου, τῆς πρώτης Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς. Ἀφωσιώθη δὲ ἐπὶ ἐξαιτίαν ὁ ἴδιος ὡς Διευθυντὴς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ. Ἀπεμακρύνθη τῆς θέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τῷ 1841 **.

Θεόφιλος Χάνσεν (Hansen) (1841—1843)

Δανὸς ἀρχιτέκτων γεννηθεὶς τῷ 1813. Τῷ 1838 κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα χορηγία τῆς δανικῆς κυβερνήσεως, διορισθεὶς καθηγητὴς εἰς τὸ ἀρτισύστατον Σχολεῖον Τεχνῶν, βραδύτερον δὲ (1841) μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Zentner διευθυντῆς αὐτοῦ. Παρητήθη τῷ 1843 συνεπεία τοῦ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ψηφισθέντος νόμου, δι' οὗ ἀπεμακρύνοντο οἱ ἄλλοδαποὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Κατὰ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς του ἐξεπόνησε τὰ σχέδια τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Σίνα καὶ τοῦ μεγράου τοῦ Δημητρίου Λημνίου, νῦν ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Τῷ 1846 ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Βιέννην, ἀνήγειρε δὲ ἀλληλοδιαδόχως τὸν λουθηρανικὸν ναὸν τοῦ Γκούμπεντορφ, τὴν συναγωγὴν τοῦ Λεοπόλντισατ, τὸν ἑλλ. ναὸν τῆς Ἁγ. Τριάδος, τὸ μουσεῖον τοῦ Ὀπλοστασίου, τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Καλῶν Τεχνῶν κτλ. Τὸ ὠραιότερον αὐτοῦ οἰκοδόμημα εἶναι ἡ ἐν Ἀθήναις Σιναία Ἀκαδημία. Τῷ 1834 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βιέννης. Ἀπέθανε τῷ 1891 ἐν Βιέννῃ.

*) Παραπλεύρως τοῦ ὀνόματος σημειοῦται ἡ περίοδος, καθ' ἣν διετέλεσε Διευθυντὴς ἢ Πρυτάνεις.

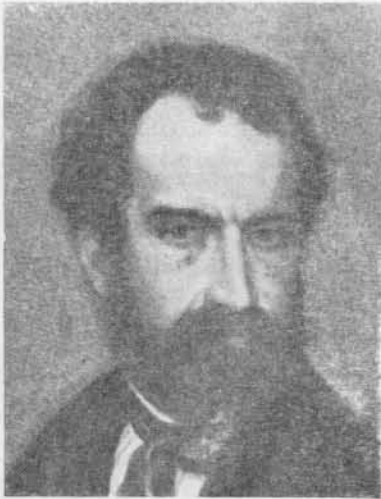
**) Βλ. περισσοτέρας λεπτομερείας εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἀ. Βουρνάζου εἰς σελ. 47.

Λύσανδρος Καυτανζόγλου (1844—1862)

Ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκη τὸ 1811. Ἀπελθὼν ἐξ Ἑλλάδος νεαρῶτατος ἅμα τῇ ἐκρήξει τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κατέφυγεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου καὶ διήνησε τὰς πρώτας σπουδὰς ἐν Μασσαλίᾳ. Ἐσπούδασεν εἰτα ἀρχιτεκτονικὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Ρώμης.

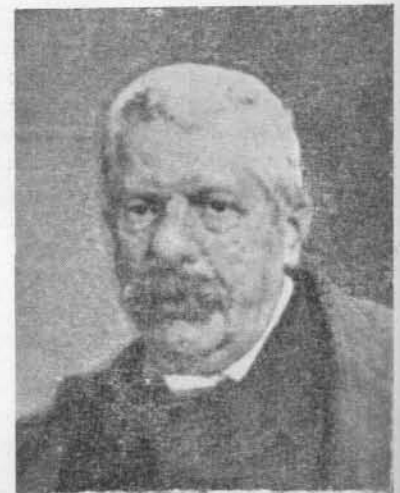
Τὸ 1833 ἔτυχε βραβείου εἰς τὸν διεθνή ἀρχιτεκτονικὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μιλάνου. Διεκρίθη ἐνωρίτατα ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ γενόμενος διαδοχικῶς μέλος τῶν Ἀκαδημιῶν Ρώμης, Βολωνίας, Πάρμας, Μιλάνου, Βενετίας, Λονδίνου, Λισσαβῶνος, Μαδρίτης, Βιέννης, Φιλαδελφείας.

Τὸ 1844, κληθεὶς ἐν Ἀθήναις διορίσθη πρῶτος ἕλλην διευθυντὴς τοῦ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀναδιοργανωθέντος Σχολείου τῶν Τεχνῶν καὶ διετήρησε τὴν θέσιν αὐτὴν μέχρι τοῦ 1852, ὅπότε παρητήθη. Ἔθεσε τὰς βάσεις τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἰδρύματος καὶ συνέβλεπε μεγάλως εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ Πολυτεχνείου, τοῦ ὁποῦ κατέστρωσε τὰ σχέδια. Πλὴν τῆς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν δράσεως αὐτοῦ ἐργάσθη ἐπίσης λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς πρωτεύουσας καὶ ἄλλων πόλεων δι' ὠραίων οἰκοδομῶν (Ἀρσάκειον, Ναοὶ Ἁγ. Εἰρήνης, Ἁγ. Κωνσταντίνου, Ἁγ. Διονυσίου, Ἁγ. Ἀνδρέου ἐν Πάτραις, πλείστα ἰδιωτικὰ οἰκοδομαί, σχέδιον πανελληνίου ἠρώου βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Καλῶν Τεχνῶν κλπ). Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀπέραντον μόρφωσιν του εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ διὰ τὸ συνθετικὸν του τάλαντον, πολυτίμους δὲ προσήνεκεν ὑπηρεσίας εἰς τε τὸ ἴδρυμα καὶ τὴν ἐλληνικὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1862.

Δημήτριος Σκαλιστήρης (1865—1874)*

Ἐγεννήθη τὸ 1816 ἐν Τριπόλει. Ἐξελθὼν ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ Μηχανικοῦ ἐκ τῆς Καποδιστριακῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, ἐσπούδασεν εἰτα μαθηματικά καὶ θετικὰς ἐπιστήμας εἰς Παρισίους. Ἀπὸ 1846 ἐν Ἑλλάδι: 1846—1865 καθηγητὴς τῆς Γεφυροποιίας ἐν τῇ σχολῇ Εὐελπίδων καὶ τῆς Μηχανικῆς ἐν τῷ «Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν». Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰκοσαετίας ταύτης κατέλαβε διαφόρους βαθμοὺς ἐν τῷ στρατεύματι, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου τοῦ Μηχανικοῦ καὶ ἀποστρατευθεὶς τῷ 1878. 1865—1873 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου τῶν Τεχνῶν», εἰτα πρῶτος διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίων Ἔργων. Προήγαγε πολλαχῶς τὸ ἴδρυμα καὶ προώθησε σημαντικῶς, ὡς διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων, τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐν Ἑλλάδι (γέφυρα Εὐρίπου, ἔργα ὁδοποιίας κλπ.). Ἀπεβίωσε τὸ 1883.

Δημήτριος Ἀντωνόπουλος (1874—1876)

Ἐγεννήθη τὴν 8ην Ἀπριλίου 1821 εἰς Βέρβαινα Κυνουρίας. Κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ τὴν 13ην Ἰανουαρίου 1844. Ἀπεστάλη ἐπὶ τριετίαν εἰς Γαλλίαν διὰ σπουδὰς τὸν Ἰούλιον 1845.

Διετέλεσεν ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου (1834).

Διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου, ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀρχηγοῦ Ἐπτανήσου, διευθυντὴς τοῦ Σχολείου Τεχνιτῶν, φρούραρχος Ἀθηνῶν, ὑποδιευθυντὴς τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου καὶ φρούραρχος Λαρίσης.

Τὸ 1874 διορίσθη καὶ διετέλεσε καθηγητὴς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, συνάμα δὲ καὶ διευθυντὴς αὐτοῦ κατὰ τὴν περίοδον 1874—1876, ὅπότε παρητήθη. Ἀπεβίωσε τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 1885 εἰς Ἀθήνας.

Γεράσιμος Ε. Μαυρογιάννης (1876—1879)

Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ τὸ 1823. Ἐπεδόθη ἰδίως εἰς μελέτας ἱστορικές, φιλολογικές, ἐσπούδασε δὲ καὶ ζωγραφικὴν. Ἔδρασεν ὡς δημοσιογράφος καὶ διευθυντὴς ἡμερηίδος, βουλευτὴς, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Μασσαλίᾳ καὶ Τεργέστῃ

Διετέλεσε κατὰ τὰ ἔτη 1877—1879 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου τῶν Τεχνῶν». Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε πολλὰ ἱστορικά συγγράμματα («Ἱστορία τῶν Ἰονίων Νήσων», «Βυζαντινὴ τέχνη καὶ βυζαντινοὶ καλλιτέχναι»), ποιήματα («Ποιητικὴ συλλογὴ»), βιογραφίας κλπ. Ἀπεβίωσε τὸ 1905.

* Κατὰ τὸ ἀνώμαλον πολιτικῶς διάστημα 1862—1865 τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν διοικήθη δυνάμει τοῦ ἀπὸ 14-9-1863 θεσπίσματος τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ ἐφορίας, ἀποτελεσθεῖσης ἀρχικῶς ἐκ τῶν Γ. Μεταξᾶ, Γρ. Χαντζεργῆ, Σ. Κρίνου, Ἀ. Ραγκαβῆ, Ἰ. Παπαδάκη καὶ Θ. Ὀρφανίδη. Πρβλ. σχετικῶς ἄρθρον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἀλ. Βουρνάζου.

Ἀναστάσιος Ι. Θεοφιλάς (1879—1887, 1887—1902)

Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὸ 1830. Ἀποφοιτήσας τοῦ Στρατιωτικοῦ Σχολείου Εὐελπίδων τὸ 1853 ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, συνεπλήρωσεν εἰτα τὰς σπουδὰς του ἐν Γαλλίᾳ. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν ὑπηρετήσεν εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον Μηχανικοῦ καὶ τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον, ἀποστρατευθεὶς τὸ 1878 μὲ βαθμὸν ταγματάρχου. 1879—1887 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου τῶν Τεχνῶν» καὶ εἰτα ἀπὸ 1887 μέχρι τοῦ θανάτου του διευθυντὴς τοῦ εἰς «Σχολεῖον Βιομηχάνων—Τεχνῶν» μετονομασθέντος Πολυτεχνείου.

Ὡς διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου εἰργάσθη ἀόκνως καὶ ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸν νὰ λεχθῆ ὅτι εἰς τὸν Θεοφιλᾶν ὀφείλεται τὸ πνεῦμα πειθαρχίας καὶ αὐστηρότητος, ὅπερ τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου τοῦ ἰδρύματος. Συντέλεσεν ὡσαύτως εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς πρωτεύουσας (μέγαρον Καραπάνου, Ρικάκη, Ἀργυροπούλου κλπ). Συνέγραψε στρατιωτικὰς καὶ ἄλλας πραγματείας δημοσιευθείσας εἰς τὴν «Στρατιωτικὴν Ἐφημερίδα» καὶ ἄλλαχού. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1901.

Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος (1902—1910)

Ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸ 1844, ἐνθα καὶ διήνυσε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς αὐτοῦ.

Διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1868. 1858—1874 ὑπότροφος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐν Γερμανίᾳ, σπουδαί εἰς Ἀνωτάτην Μεταλλειολογικὴν Ἀκαδημίαν τῆς πόλεως Freiberg (Technische Bergakademie Freiberg), εἰδίκευσις εἰς γεωλογίαν, ὄρυκτολογίαν φυσικὴν, χημείαν καὶ πυροχημείαν, μεταλλευτικὴν, μεταλλουργίαν, γεωδαισίαν, μηχανουργίαν καὶ μεταλλευτικὸν δίκαιον. 1875—1880 ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας καὶ εἰδικῶς τῆς Γεωλογίας καὶ Ὀρυκτολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ἀπὸ 1880 τακτικὸς καθηγητὴς. 1885—1910 καθηγητὴς τῶν αὐτῶν μαθημάτων ἐν τῷ Σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν. 1889—1901 κοσμητὼρ, συγκλητικὸς, εἰτα πρόεδρος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. 1902—1910 διευθυντὴς τοῦ «Σχολείου Βιομηχάνων—Τεχνῶν». Ἐπιστημονικὰ ἔργασια: «γεωλογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους», «φυσικὴ γεωγραφία τῆς Θράκης», «γεωλογικὴ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς χώρας», «στοιχεῖα ὄρυκτολογίας», «στοιχεῖα γεωλογίας», «ἠφαιστειοχημικὰ ἔρευναί Albert Bruni» κλπ. Ἐδημοσίευσεν ὡσαύτως πλείστας πραγματείας εἰς ξένα περιοδικὰ καὶ ἐξέδωκεν ἐπὶ τριετίαν (1890—1892) τὸ περιοδικὸν «Προμηθεὺς» πρὸς διάδοσιν τῶν φυσικῶν καὶ ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1911.

Νικόλαος Τριανταφυλλίδης (1910)

Ἐγεννήθη ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1858. Ἐσπούδασεν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ, λαβὼν δίπλωμα ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ Δρέσδης.

Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα εἰσηλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δημοσίων ἔργων, ὁπόθεν ἀπεσύρθη μὲ βαθμὸν Νομομηχανικοῦ. Διωρίσθη τὸ 1904 καὶ ἐχρημάτισε μέχρι τοῦ θανάτου του καθηγητὴς τῆς Ὀδοποιίας καὶ Γεφυροποιίας ἐν τῷ Σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν καὶ εἰτα τῷ Ε.Μ.Π. Διετέλεσε συγχρόνως ἐπὶ μικρὸν διευθυντὴς τοῦ ἰδρύματος ἐν ἔτει 1910 ἀποχωρήσας τῆς διευθύνσεως διὰ λόγους ὑγείας. Ἐχρημάτισεν ἐπίσης διευθυντὴς τῆς Ἐταιρίας Σιδημῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς (ΣΑΠ). 1917—1918 διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων Ὑπουργείου Συγκοινωνίας. Ἐπιστημονικὰ ἔργασια: Ὁ Ν. Τριανταφυλλίδης διεκρίθη ὡς ἐπιστήμων καὶ διδάσκαλος· πρῶτος αὐτὸς ἐπιστηματοποίησεν ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων τὰ μαθήματα τῆς ὀδοποιίας καὶ γεφυροποιίας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ καὶ ἐμόρφωσεν ἀρίτως γενεὰς ὀλοκλήρους μηχανικῶν. Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε λιθόγραφα διδακτικὰ ἔργα Ὀδοποιίας, Χωματοουργίας κ' ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1927.

*Αγγελος Σ. Γκίνης (1910—1914, 1914—1920 και 1923—1927) *

Έγεννήθη εν Σπέτσαις τὸ 1859. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα διήκουσεν ἐν Αθήναις. Τὰς ἀνωτέρας αὐτοῦ σπουδὰς ἠκολούθησεν ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὰ Πολυτεχνεῖα Καρλσρούης καὶ Δρέσδης, ἔνθα καὶ ἔτυχε τοῦ διπλώματος πολιτικοῦ μηχανικοῦ τὸ 1881. Ἀπὸ 1881 ἐν Ἑλλάδι. 1881—1882 μηχανικός ἐπὶ τῆς μελέτης καὶ ἐπιβλέψεως λιμενικῶν ἔργων Μεσσολογίου. 1882—1910 μηχανικός σώματος δημοσίων ἔργων, εἶτα νομομηχανικός καὶ ἐπιθεωρητὴς δημοσίων ἔργων. Ἀπὸ 1898 καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. 1893—1904 καθηγητὴς τῆς Γεφυροποιίας. 1904—1918 καθηγητὴς τῶν Λιμενικῶν καὶ Ὑδραυλικῶν ἔργων καὶ ἀπὸ 1918, χωρισθείσης τῆς ἔδρας, καθηγητὴς τῶν Λιμενικῶν ἔργων. Ἀπὸ 1910 μέχρι 1927 διετέλεσεν ἐπανειλημμένως διευθύνων ἢ διευθυντὴς Πολυτεχνείου. Ἀπὸ 1926 μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ Α. Γκίνης, ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πολυτεχνείου τὸ 1910, ἀφωσιώθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ μέχρι σχεδὸν τοῦ θανάτου του εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀνύψωσιν τοῦ Ἰδρύματος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ καὶ δὴ τὸ 1914 καὶ χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς του ἔλαβε χώραν ἡ ριζικὴ ἀναδιοργάνωσις τοῦ Πολυτεχνείου, ἀνήχθη δὲ τὸ ἴδρυμα εἰς ὄλως ἰδιαιτέραν περιωπὴν.

Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Εἰδικευθεὶς εἰς τὰ λιμενικά, ὑπῆρξεν αὐθεντία εἰς τὰ ζητήματα τοῦ κλάδου τούτου τῶν τεχνικῶν ἐπιστημῶν. Κατήρτισε τὰς μελέτας ὄλων σχεδὸν τῶν λιμένων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πλείστων ἄλλων μεγάλων τεχνικῶν ἔργων ὑδραυλικῶν καὶ γεφυροποιίας. Συνέγραψεν «Ὁδοποιίαν», «Γραφικὴν Στατικὴν», «Λιμενικὰ ἔργα» κ. ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1927.

Ἀναστάσιος Ὀρλάνδος (1921)

Διετέλεσε τὸ 1921 ἐπὶ τι διάστημα Διευθυντὴς τοῦ Ε.Μ.Π.

Θεόδωρος Γ. Σκοῦφος (1922)

Ἐγεννήθη ἐν Πάρῳ τὸ 1854. Ἐσπούδασε φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ τὴν Γεωλογίαν-Παλαιοντολογίαν ἐν Μονάχῳ. Εἶτα ἐν Ἑλλάδι κατ' ἀρχὰς ἐπιμελητὴς τοῦ ὄρυκτολογικοῦ γεωλογικοῦ καὶ παλαιοντολογικοῦ μουσείου καὶ Ἐργαστηρίου τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἀπὸ 1906 καθηγητὴς τῆς Γεωλογίας καὶ Παλαιοντολογίας ἐν τῷ αὐτῷ ἰδρύματι. Συγχρόνως ἐπὶ μακρὰ ἔτη καθηγητὴς τῆς Ὀρυκτολογίας-Γεωλογίας-Πετρογραφίας ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. 1910 καὶ 1920 βουλευτὴς Κυκλάδων. 1922 Διευθυντὴς τοῦ Ε.Μ.Π. Ἐπὶ βραχὺ διάστημα ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Γεωργίας. Εἶτα διευθυντὴς τοῦ ζωολογικοῦ καὶ παλαιοντολογικοῦ μουσείου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐπεδόθη εἰς γεωλογικὰς καὶ παλαιοντολογικὰς μελέτας ἐπὶ τῶν Ἄλπεων δημοσιευθείσας εἶτα εἰς ὄγκῳδες ἔργον του. Συνέγραψε καὶ ἐξέδωσεν συγγράμματα ἐπὶ εἰδικῶν γεωλογικῶν φαινομένων, ἐπὶ τῆς ζωολογίας κλπ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1938.

Δημοσθένης Πρωτοπαπαδάκης (1927—1928 καὶ 1933—1935).

Διετέλεσε τὸ 1927 διευθύνων καὶ ἀπὸ Νοεμβρίου 1933 πρύτανις τοῦ Ε.Μ.Π.

Δημήτριος Λαμπαδάριος (1928—1933)

Ἀπὸ τοῦ 1928 διευθυντὴς καὶ εἶτα πρύτανις τοῦ Ε.Μ.Π. μέχρι τοῦ 1933.

Γεώργιος Μαλτέζος (1933)

Διετέλεσε τὸ 1933 ἐπὶ βραχὺ διάστημα πρυτανεύων τοῦ Ε.Μ.Π.

Ἀλέξανδρος Σῖνος (1935—1937)

Πρύτανις τοῦ Ε.Μ.Π. κατὰ τὴν διετίαν 1935-1937.

*) Αἱ ἐν παρενθέσει ἡμερομηνίαι σημαίνουν τὰς διαδοχικὰς περιόδους, καθ' ἃς ὁ Ἄγγελος Γκίνης προΐστατο τοῦ Πολυτεχνείου ὡς διευθύνων ἢ διευθυντὴς αὐτοῦ.

II. Καθηγηταί

Φίλιππος Μαργαρίτης (1837—1866) *)

Ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς Σχολῆς τῶν Τεχνῶν, διδάσας ἐν αὐτῇ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν. Ἐζωγράφησε πλείστας τῶν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ὁθωνοῦ τοιχογραφιῶν.

Διετέλεσε καθηγητὴς Ἰχθυογραφίας καὶ Στοιχειογραφίας εἰς τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1837—1855.

Θείρσιος (Tiersch) (1837—1843)

Βαυαρὸς ζωγράφος διατελέσας καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν. Ἐξετέλεσε μεταξύ ἄλλων τὰς τοιχογραφίας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ διεκόσμησε τὴν ἀναστηλωθεῖσαν βυζαντινὴν ἐκκλησίαν τῆς Σωτείρας τοῦ Νικοδήμου (Ῥωσικῆς Ἐκκλησίας) Μαθητὴς τοῦ Tiersch ὑπῆρξεν ὁ ἐκ τῶν μεγαλύτερων νεοελλήνων ζωγράφων Νικηφόρος Λύτρας.

Κ. Σίγγελ (Ch. Siegel) (1837—1845)

Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Πλαστικῆς καὶ βραδύτερον τῆς Γλυπτικῆς εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν. Ἔργα αὐτοῦ εἶναι οἱ γρῦπες τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων κλπ.

Λουδοβίκος Ρὸς (Ross) (1840—1843)

Ἐπιφανὴς Γερμανὸς φιλόλογος καὶ ἀρχαιολόγος, γεννηθεὶς τῷ 1806 καὶ αὐτοκτονήσας τῷ 1859. Ἔσπούδασε φιλολογίαν, διατρίψας εἰδικῶς περὶ τὴν ἀρχαιολογίαν ἐν τοῖς πανεπιστημίοις Κιέλου, Κοπεγχάγης καὶ Λειψίας. Τῷ 1832 κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη (1833) ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων μέχρι τοῦ 1836, ὅτε παρητήθη. Τὸ ἐπιὸν ἔτος, συσταθέντος τοῦ Πανεπιστημίου, διωρίσθη ἐν αὐτῷ καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας καὶ ἐδίδασκε μέχρι τοῦ 1843, ὅτε ἐπελθούσης τῆς μεταπολιτεύσεως, ἀπελύθη τῆς θέσεώς του. Διετέλεσεν ἐπίσης κατὰ τὰ ἔτη 1840—1843 καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν. Συνώδευσεν τὸν βασιλεῖα Ὁθωνα εἰς τὰ ἀνά τὴν Ἑλλάδα ταξίδια αὐτοῦ καὶ ἐπεχείρησε περιηγήσεις ἀνά τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ὧν περιγραφὴν ἐδημοσίευσεν ἐν Γερμανίᾳ εἰς τέσσαρας τόμους (1840—1853). Προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς σαξωνικῆς Κυβερνήσεως κατέλαβε τὴν ἔδραν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Halle, συντελέσας εἰς τὴν διάδοσιν γνώσεων περὶ τῆς νεωτέρας Ἰδίας Ἑλλάδος. Συγγράμματα: «Βασιλικά ταξίδια», «Ἀναμνήσεις καὶ πληροφορίες ἐξ Ἑλλάδος» (ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς πληροφορίες ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης), «Ὁ ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης», «Ἐγχειρίδιον τῆς Ἀρχαιολογίας», «Ἀνέκδοτοι ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί», «Οἱ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς» κτλ.

*) Παραπλεύρως τοῦ ὀνόματος σημειοῦται ἡ περίοδος, καθ' ἣν διετέλεσε Καθηγητὴς.

Γεώργιος Βούρης (1844— ;)

Καθηγητής του Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς καθηγεσίας τοῦ οὐοίου ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ Ἀστεροσκοπείου, οὗτινος διετέλεσε καὶ ὁ πρῶτος διευθυντής (1846-1855). Κατήγετο ἐκ Μακεδονίας καὶ ἐσπούδασεν ἐν Βιέννῃ. Κατ' ἀρχὰς διορίσθη (1837) καθηγητής τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῆς Μαθηματικῆς Φυσικῆς, κατόπιν δὲ ἀνετέθη αὐτῷ τὸ 1844 καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῆς Ἀστρονομίας. Πρῶτος ἔρριψε τὴν ἰδέαν ἰδρύσεως ἀστεροσκοπείου ἐν Ἀθήναις καὶ εἰργάσθη διὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς. Πρὸ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἰδρυσιν αὐτοῦ ἐξετέλεσε μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν οὐοίων αἱ ἀπὸ τοῦ 1839—1842 ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Β. Ἰατροσυνεδρίου, αἱ ἀπὸ τοῦ 1842 μέχρι τοῦ 1845 παρατηρήσεις τοῦ Βούρη ἀπωλέσθησαν. Αἱ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου μέχρι 12 Νοεμβρίου 1847 ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Ἀθηνᾶ». Διετέλεσε καθηγητής Φυσικῆς καὶ Μηχανικῆς εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν ἀπὸ τοῦ 1844. Ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1860.

Θ. Κομνηνός (1844— ;)

Ἀξιωματικός τοῦ Στρατοῦ, διορισθεὶς καθηγητής τῆς Γεωμετρίας εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν τῷ 1844. Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως τὸ 1847.

Γεώργιος Μαργαρίτης (1844—1863)

Γεννηθεὶς ἐν Σμύρνῃ τῷ 1814 ἐσπούδασεν ἐν Γαλλίᾳ, κατελθὼν δὲ εἰς Ἑλλάδα ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρῶτων καθηγητῶν τῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Ἐζωγράφησε τοὺς πίνακας τῆς Μπουμπουλίνας, τὸν Ἀνδρέαν Μιαούλην, τὸν Γ. Καραϊσκάκην καὶ πλείστας τοιχογραφίας τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α'. Ἐδίδαξεν Ἀνωτέραν Γραφικὴν, Γυψογραφίαν, Ἐλαιογραφίαν εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῷ 1864.

Ροβέρτος Τσεκόλης (1844)

Ἰατρός καὶ διακεκριμένος προσωπογράφος καὶ ἀρχιὸφιλος, καταφυγὼν εἰς Κέρκυραν τῷ 1839 καὶ ἐπισκεφθεὶς κατόπιν διαφόρους νήσους τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Μέλος τῆς ἐν ἔτει 1844 ἰδρυθείσης ἐν Ἀθήναις «Ἐταιρείας τῶν ὠραίων τεχνῶν» εἰργάσθη μεγάλως ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς καλλιτεχνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διετέλεσε περὶ τὸ 1844 καθηγητής τῆς Ἐλαιογραφίας εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν.

Μ. Σ. Γεωργιάδης (1844)

Διετέλεσεν περὶ τὸ 1844 καθηγητής τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ Πλαστικῆς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν.

Ἄλ. Σοῦτσος (1844)

Διετέλεσεν περὶ τὸ 1844 καθηγητής Καλλιγραφίας καὶ γραμματικῆς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν.

Γρηγόριος Παπαδόπουλος (1846—;)

Λόγιος και συγγραφέας (1819—1873). Έσπούδασεν ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς Λαζαρισταῖς, Σύρῳ καὶ Παρισίοις, ὅπου προσελήφθη γραμματεὺς τοῦ ἡγεμόνου τῆς Βλαχίας Ἀλεξάνδρου Γκίκα. Ἐἶτα διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ λυκείου Ἁγίου Σάββα, γενόμενος συγχρόνως διδάσκαλος τῆς ἀνεπιὰς τοῦ ἡγεμόνος συγγραφέως Δόρας δ' Ἰστρία, εἰς ἣν ἐνέπνευσε θερμὰ φιλελληνικὰ αἰσθήματα. Τῷ 1844 διωρίσθη καθηγητὴς γυμνασίου ἐν Ἀθήναις καὶ μετὰ διετίαν τῆς Ἱστορίας τῶν εἰκαστικῶν Τεχνῶν καὶ ἐρμηνείας πινάκων ἐν τῷ Σχολείῳ Τεχνῶν. Τῷ 1849 ἱδρύσεν ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον, ὅπερ ἠύδοκίμησε πολὺ. Συνέγραψε μονογραφίας: «Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν παρ' ἀρχαίοις» (1853), «Περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Πνυκός» (1861), «Ἄσματα τῶν ἐν Κορσικῇ Ἑλλήνων» (1865) κτλ.

Μ. Μπούκας (1855—;)

Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Διπλογραφίας κατὰ τὸ ἔτος 1855 ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν.

Ἰωσήφ Μίνδλερ (Mindler) (1856—1863)

Ἐγενήθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 10' αἰῶνος ἐν Βαυαρίᾳ. Κατῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ἐν Ἑλλάδι, ὅπου διετέλεσε γραμματεὺς τῆς ἀντιβασιλείας καὶ τῆς ἀρχικαγγελαρίας. 1843—1856 ἐν Βαυαρίᾳ, μακροχρόνιοι μελέται διὰ τὴν μεταφορὰν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν τοῦ στενογραφικοῦ συστήματος Gabelberger. Τὸ 1856 ἐπανῆλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἀμέσως διωρίσθη διδάσκαλος τῆς Στενογραφίας ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν διατελέσας τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1863, ὅποτε κατηργήθη τὸ μάθημα τοῦτο. Ἀπεβίωσε τὸ 1868.

Ἱερομ. Ἀγαθάγγελος Τριανταφύλλου (1857—1864)

Ἱεροδιάκονος ἀγιορείτης. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Χαρακτικῆς (Ξυλογραφίας καὶ Χαλκογραφίας) κατὰ τὸ διάστημα 1857—64 εἰς τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν.

Ξαβέριος Λάνδερερ (Landerer) (1857—1863)

Βαυαρὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη ἐν Μονάχῳ τὸ 1809. Ἐσπούδασεν αὐτόθι χημείαν, ἰατρικὴν καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας, κατῆλθε δ' ἐν Ἑλλάδι τὸ 1832 ὡς ἰδιαιτερός φαρμακοποιὸς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Διετέλεσεν ἀπὸ 1857 μέχρι τοῦ 1863 καθηγητὴς τῆς Χημείας ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, πρῶτος καθηγητὴς τῆς χημείας καὶ φαρμακευτικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μέλος τοῦ ἰατροσυνεδρίου καὶ πλείστων ξένων ἐπιστημονικῶν ἐταιρειῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐδημοσίευσεν πλείστας διατριβάς, συγγράμματα χημείας καὶ φαρμακολογίας κ. ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1885.

Ἰ. Χρύσανθος (1857—1872)

Διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Σχολείου Τεχνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1857—1872.

Στέφανος Σταυρινάκης (1862—1863)

Καθηγητής της Ιατρικής, γεννηθείς ἐν Χίῳ τῷ 1816 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1891. Ἔσπούδασεν ἐν Ἀθήναις καὶ τῷ 1845 ἐνεγράφη εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολήν. Τῷ 1844 ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς ἑλλ. κυβερνήσεως εἰς Ἑσπερίαν ὡς ὑπότροφος πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του, ἄς διήνυσεν εἰς τὰ πανεπιστήμια Βιέννης καὶ Μονάχου. Τῷ 1852 ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας. Μετὰ τετραετίαν (1856) ὁ Σταυρινάκης διωρίσθη ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς Τοπογραφικῆς Ἀνατομίας ἐφηρμοσμένης εἰς τὴν Χειρουργικὴν ἐν τῷ Ἔθν. Πανεπιστημίῳ καὶ ἐδίδαξε μέχρι τοῦ 1864, ὅτε νοσήσας ἀπῆλθεν εἰς Εὐρώπην πρὸς θεραπείαν. Κατὰ τὸ διάστημα 1862—63 ἐδίδαξεν Ἀνατομίαν καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ, ὑπηρετήσας ἀμισθί εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς πόλεως.

Κ. Δηλιγιάννης (1863—;)

Διωρίσθη τὸ 1863 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Χημείας ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν.

Λεωνίδας Βλάσσης (1863—;)

Ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τὸ 1828. Λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων. Διωρίσθη τὸ 1853 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν, διδάξας ἀρχὰς Στατικῆς καὶ θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς Μηχανικῆς. Ἀπὸ 1878 ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν δημοσίων ἔργων, πρῶτος διορισθεὶς μετὰ τὸν βαθμὸν νομομηχανικοῦ παρὰ τῇ ἀρτισυστάτῳ τότε ὑπηρεσίᾳ, χρηματίσας εἰτα ἐπὶ μακρὸν Ἐπιθεωρητὴς, Γενικός Ἐπιθεωρητὴς καὶ ἐπὶ ἐν ἔτος (1885—1886) Διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων.

Δ. Διγενῆς (1863)

Διωρίσθη καὶ διετέλεσε περὶ τὸ 1863 καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν.

Βικέντιος Λάντσας (1863—1901)

Ἰταλικῆς ἐν μέρει καταγωγῆς ἐγεννήθη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1822. Ἔσπούδασε ζωγραφικὴν καὶ καλὰς τέχνας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βενετίας, ὅπου καὶ διωρίσθη ἄμα τῷ πέρατι τῶν σπουδῶν του, βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ τῆς Προοπτικῆς. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα τὸ 1850 ὑπεσιτηρίχθη ὑπὸ τῆς τότε βασιλείσεως Ἀμαλίας. Διετέλεσε κατὰ τὰ ἔτη 1863—1901 καθηγητὴς τῆς Προοπτικῆς Σκιαγραφίας καὶ Στοιχειογραφίας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Ὑπῆρξε συγχρόνως καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ Ὑπαξιωματικῶν. Διεκρίθη κυρίως εἰς τὴν ἀπεικόνισιν ἀρχαίων μνημείων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐν τῇ Ζωγραφικῇ (ἰδίως Ὑδατογραφίᾳ) δεξιότητιαν καὶ ἐπίδοσιν αὐτοῦ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1902.

Θεόδωρος Ἀρεταῖος (1863)

Ἐπιφανὴς χειρουργός. Τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ ἦτο Κωνσταντινίδης, ὅπερ μετήλλαξεν εἶτα διὰ Β. Διατάγματος. Ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τῇ 2 Αὐγούστου 1829. Μετὰ τὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ παιδείου ἐν Ναυπλίῳ, ἐνεγράφη εἰς τὴν ἰατρικὴν Σχολὴν τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου εἶτα δὲ μετέβη εἰς Βερολίνον, ἐνθα ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς τῷ 1853 Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, διωρίσθη ἰατρός (1856) ἐν τῇ τότε ἰδρυθείσῃ Ἀστυκλικῇ Μετὰ ταῦτα ἐγένετο ὑφηγητὴς τῆς Ἐγχειρητικῆς καὶ Ἐπιδεσμολογίας (1863) καὶ μετ' ὀλίγον ἑκτακτος καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς. Τὸ 1863 ἐδίδαξεν Ἀνατομίαν εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν. Τῇ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1870 ἐγένετο τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς Κλινικῆς μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ Ἀρεταῖος ἐπὶ μακρὰ ἔτη εἰργάσθη καὶ ὡς ἱατροσύνεδρος, ἰδιαιτάτα δ' ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Πανεπιστημίου ὡς κοσμητῶρ (1873—4) ὡς Πρύτανις (1879—80) καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς συγκλητικός. Τὸ Πανεπιστήμιον δ' ἠγάπησεν ὅσον ὀλίγοι, δι' ὃ καὶ εἰς τοῦτο ἐκληροδότησε σχεδὸν πᾶσαν τὴν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν. Συνέγραψε πολλὰς ἐπισημονικὰς ἐργασίας δημοσιευθείσας εἰς περιοδικά. Ἀπέθανε τῇ 24 Μαρτίου 1897, ἣ δὲ κηδεῖα του ἐγένετο ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων πανελληνίου πένθους.

Ἰωάννης Παπαδάκης (1863—;)

Διωρίσθη τὸ 1863 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Περιγραφικῆς Γεωμετρίας ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Διετέλεσε καθηγητὴς καὶ πρύτανις τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. Τὸ 1867 μετέσχε τῆς εἰς Κρήτην ἀποσταλείσης ἐπιτροπῆς πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς ἐκεῖ ἐπαναστάσεως, ἐπὶ μακρὸν ἐξυπηρέτησας παντοιοτρόπως τὸν ἀγῶνα.

Γ. Μεταξᾶς (1863—;)

Λοχαγός, διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Μηχανικοῦ τοῦ Ἑθν. Στρατιωτικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήγετο τὸ σχέδιον τῆς πόλεως. Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὀριστικοῦ σχεδίου τῶν Ἀθηνῶν. Διωρίσθη τὸ 1863 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ Οἰκοδομικῆς ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν.

Ἰωάννης Γενήσαρλης (1863—;)

Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1824. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἀξίωματικός τοῦ μηχανικοῦ ἀποστρατευθεὶς τὸ 1883. Διετέλεσεν ἀρχιτέκτων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Διωρίσθη τὸ 1855 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Χωρομετρίας ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Ἀπεβίωσε τὸ 1886.

Ν. Κρίσπη (1864—;)

Ἐδίδαξε Μαθηματικά ἀπὸ τοῦ ἔτους 1864 εἰς τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν.

Πολ. Σπανόπουλος (1864—1880)

Διετέλεσε καθηγητὴς τῶν Στατικῶν Μαθηματικῶν εἰς τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν μεταξύ 1864 καὶ 1880.

Ι. Κωνσταντίνου (1864)

Διετέλεσε καθηγητής της Κοσμηματογραφίας εις τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν περὶ τὸ 1864.

Ξεν. Ἰωαννίδης (1864—1880)

Ἐγεννήθη τὸ 1834, ἀπέθανε δὲ τὸ 1901.

Διετέλεσε καθηγητὴς Καλλιγραφίας τοῦ Σχολείου Τεχνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1864—1880.

Γ. Φυτάλης (1864)

Ἐκ τῶν διακεκριμένων γλυπτῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λαζάρου, ἐξετέλεσε πλείστα ἔργα, ἐν οἷς τὸν «ἀρματωλὸν» καὶ τὰ μνημεῖα Εὐγενίδου καὶ Ἀγελάστου εἰς τὸ Α' Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν, Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Γλυπτικῆς ἐν τῷ Σχολείῳ Τεχνῶν περὶ τὸ 1864.

Β. Σκόπας (1864—1880)

Διακεκριμένος ζωγράφος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς μεταξὺ 1864 καὶ 1880 εἰς τὸ Σχολεῖον Τεχνῶν.

Σπυρίδων Προσαλέντης (1865, 1870—1895)

Ἐγεννήθη τὸ 1830, Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Βενετίᾳ, ἔλαβε δὲ ἀποφοιτήσας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1865 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἀλλὰ μετὰ τίνα χρόνον παραιτηθεὶς ἐπανήλθεν εἰς Βενετίαν, ὅπου ἐζωγράφησε τὸν «Ἐμπορον τῆς Βενετίας» καὶ τὴν «Τραβιάταν», ἀμφότερα βραβευθέντα εἰς τὴν διεθνῆ ἔκθεσιν τῆς Βενετίας. Τῷ 187J ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας κατὰ προτροπὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς, ἀνέλαβε δὲ τὴν διακόσμησιν τοῦ παρεκκλησίου τῶν ἀνακτόρων. Διορισθεὶς ἐκ νέου καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου ἐξηκολούθησε διδάσκων μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἡ εἰδικότης τοῦ Σπ. Προσαλέντη ἦτο ἡ προσωπογραφία. Ἐξετέλεσε πλείστας τοιαύτας τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, εὕρισκομένας, εἰς τὸ Ἐθνολογικὸν μουσεῖον. Πλείσται προσωπογραφίαι του ὑπάρχουν ἐν Ἀθήναις, Κερκύρα, Ρώμῃ καὶ Βενετίᾳ. Ἀπέθανε τὸ 1895.

Γεώργιος Ι. Σοῦτσος (1865—1892)

Ἐγεννήθη ἐν Ὁδησσῷ τὸ 1824 Ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ἀνελθὼν διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου. 1865—1892 καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν καὶ τῷ Σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν. 1878—1892 παρὰ τῆς ὑπηρεσίας δημοσίων ἔργων, προσληφθεὶς μετὰ τῶν πρώτων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ μὲ βαθμὸν νομομηχανικοῦ καὶ διατελέσας ἐπὶ μακρὸν Ἐπιθεωρητὴς. Ἐχρημάτισεν ἐπίσης καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν Εὐελπίδων, ὑποδιοικήτης τῆς σχολῆς ταύτης, στρατοδίκης καὶ πρόεδρος στρατοδικείου. Συνέγραψε «Κατώτερα μαθηματικά». Ἀπεβίωσε τὸ 1892.

Νικόλαος Κ. Μεταξάς (1866—;)

Γεωδαιτικός

Έγεννήθη έν Κεφαλληνία τό 1833. Άξιωματικός τοῦ Μηχανικοῦ προαχθεὶς διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἀποστρατευθεὶς ὡς ὑποστράτηγος τό 1898. Ἐχρημάτισε διευθυντὴς τῆς ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῇ Σχολῇ Εὐελπίδων καὶ διοικητὴς ταύτης. Τὸ 1856 διωρίσθη καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς Οἰκοδομικῆς ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Διετέλεσεν ἐπίσης ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν καὶ πρῶτος στρατοδικεῖοῦ Ἀπεβίωσε τό 1903.

Δ. Κουτσομητόπουλος (1866—;)

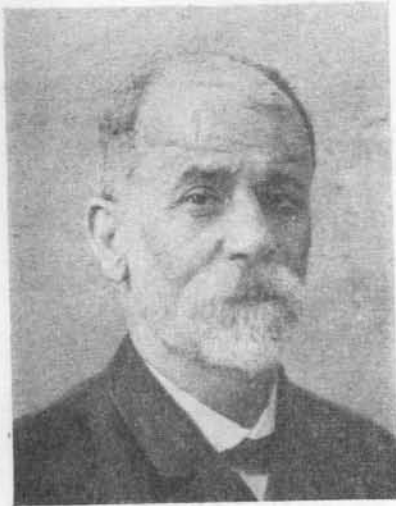
Διακεκριμένος δασολόγος. Διωρίσθη τῷ 1866 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Δασικῆς καὶ Γεωργικῆς Ὑδραυλικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ.

Νικηφόρος Λύτρας (1866—1904)

Ἐκ τῶν διασημοτέρων ζωγράφων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἐγεννήθη τό 1832 εἰς τὸν Πύργον τῆς Τήνου ὁ πατὴρ του, πτωχὸς μαρμαρογλύφος, μετέδωκεν εἰς τὸν υἱὸν του σφοδρὰν πρὸς τὴν τέχνην κλίσιν. Ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐκ Τήνου, ὁ Νικηφ. Λύτρας εἰσηλθεν εἰς τὴν αὐτόθι σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἔνθα ἐσπούδασεν ὑπὸ τὸν Tiersch. Ὁ Θερίσιος διακρίνας τὸν Λύτραν μεταξὺ τῶν μαθητῶν του τὸν κατέστησε συνεργάτην του. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐν Ἀθήναις σπουδῶν του ἐστάλη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος μὲ ὑποτροφίαν εἰς τὸ Μόναχον. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του, ὁ Λύτρας ἐπεχείρησε μετὰ τοῦ Ν. Γύζη μακρὸν ταξείδιον εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ὁ Λύτρας διωρίσθη τῷ 1856 καθηγητὴς ἐν τῇ Σχολῇ Καλῶν Τεχνῶν. Ἡ διδασκαλία του ὑπῆρξε γόνιμος εἰς λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Μαθηταὶ του ὑπῆρξαν οἱ σημαντικώτεροι καλλιτέχναι τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἀπέθανε τῷ 1904.

Μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων πινάκων του, κατατάσσονται: «Τὸ μοιρολόϊ», «Τὰ κάλαντα». «Ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε΄», «Ἡ πυρπόλησις τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος ὑπὸ τοῦ Κανάρη», «Ὁ κακὸς ἔγγονος», «Ἡ κλεμμένη», «Τὸ λιβάνισμα», κτλ. κτλ.

Ἄριστειδης Βουσαΐκης (1867—1904)

Ἐγεννήθη ἐν Μεγάροις τὸ 1831. Διδάκτωρ τῆς φαρμακευτικῆς Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου τὸ 1850 καὶ τῆς ἀνωτάτης φαρμακευτικῆς σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων τὸ 1860. 1857—1904, καθηγητὴς τῆς Ἐφηρμοσμένης εἰς τὰς τέχνας Χημείας ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ, συγχρόνως δὲ μέλος τοῦ Ἱατροσυνεδρίου. Ἰδρυτὴς τοῦ ἱστορικοῦ φαρμακείου ἢ «Ἐλαφος». Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Σύγγραμμα χημείας κ. ἄ. Ἀπεβίωσε τὸ 1911.

Ἰωάννης Σέχος (1870—;)

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τὸ 1828. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων 1849, ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, προαχθεὶς εἰτα διαδοχικῶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑποστρατήγου, ἀποστρατευθεὶς δὲ τὸ 1897. Διωρίσθη τὸ 1870 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Οἰκοδομικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ. Ἐχρημάτισεν ἐπανειλημμένως βουλευτὴς. Ἀπεβίωσε τὸ 1901.

Ἄ. Ροβέρτος (1872—1880)

Καταγωγῆς Βελγικῆς ἐξελλήνισε τὸ ὄνομα Robert εἰς Ροβέρτον. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ξυλογραφίας τοῦ Σχολείου Τεχνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1872—80. Τὸ κύριον ἐπάγγελμα ὑπάλληλος Ἐθν. Τραπεζῆς.

Ἐρνέστος Τσίλλερ (1872—1882)

Γερμανὸς ἀρχιτέκτων. Ἐγεννήθη τὸ 1837, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τῆς Δρέσδης, ὅπου ἔτυχε τοῦ ἀργυροῦ μεταλλίου (1858). Διατελὼν σχεδιαστὴς εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ σπουδαστήριον τοῦ ἀρχιτέκτονος Χάνσεν, ὅστις ἐξεπόνησε τὸ σχέδιον τοῦ κτιρίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὑπεδείχθη ὑπ' αὐτοῦ ὅπως ἐποπτεύσῃ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν του. Κατελθὼν εἰς Ἀθήνας τῷ 1861 ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς εἰς αὐτὰς καὶ ἐπεστάτησε κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἀκαδημίας, γενόμενος δ' Ἕλληνας πολίτης διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον (1872) διατελέσας ἐπί τινα χρόνον καὶ Διευθυντὴς Δημοσίων Ἔργων. Ἀνήγειρε πλείστα ὠραία δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ ἱδρύματα ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὡς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Ἀθηνῶν, τὰ μέγαρα Στ. Ψύχα, Σηλιμαν κλπ. κλπ. Ὁ Τσίλλερ ἀνέσκαψε τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου, συνέγραψε δὲ πλείστας ἀρχαιολογικὰς μελέτας. Ἀπέθανεν εἰς βαθύτατον γῆρας ἐν Ἀθήναις τὸ 1923.

Κ. Μάλλιος (1872—;)

Διετέλεσε διευθυντὴς τοῦ Μηχανουργείου τοῦ Σχολείου Τεχνῶν περὶ τὸ 1872.

Ἀναστάσιος Χρηστομᾶνος (1872—1906)

Ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τὸ 1841. Ἐσπούδασε χημείαν καὶ φυσικὰς ἐπιστῆμας εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Βιέννης, Karlsruhe καὶ Heidelberg ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ ἐπὶ χημείᾳ. Κληθεὶς εἰς Ἀθήνας τὸ 1862, διωρίσθη ἀρχικῶς ὕψηγητῆς τῆς χημείας, εἶτα ἔκτακτος καθηγητῆς καὶ ἀπὸ 1868 τακτικὸς καθηγητῆς τῆς Γενικῆς Χημείας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀπὸ 1872 μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητῆς τῆς Φυσικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐκτεταμέναι ἐργαστηριακαὶ καὶ θεωρητικαὶ ἔρευναι ἀναγόμεναι εἰς διάφορα εἰδικὰ ἢ γενικὰ φυσικοχημικὰ θέματα, πολυάριθμα καὶ πρωτότυπα διὰ τὴν Ἑλλάδα συγγράμματα ὀργανικῆς καὶ ἀνοργάνου χημείας, ἐγχειρίδια κ. ἄ., διὰ τῶν ὁποίων πλὴν ἄλλων ἔθεσε καὶ τὰς βάσεις τῆς ἑλληνικῆς χημικῆς ὀνοματολογίας. Ἐπανειλημμένως ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Πανεπιστημίου εἰς ἐπιστημονικὰ συνέδρια καὶ διεθνεῖς ἐπιστημονικὰς συγκεντρώσεις. Ἰδρυτῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Χημείου (1883). Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1906.

Χρῆστος Ν. Σολιώτης (1872—;)

Τελευταῖος υἱὸς τοῦ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ὀπλαρχηγοῦ Νικολάου Χριστοδούλου, τοῦ ἀποκληθέντος «ὁ Τουρκοφάγος Σολιώτης» (ἄτε καταγομένου ἐκ τοῦ χωρίου Σόλος τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων). Ὁ Χρῆστος Σολιώτης ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς ἐν Σόλῳ τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1839. Καταταχθεὶς νεώτατος εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων ἐξῆλθε τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1861 μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Μηχανικοῦ, εἰς ὃ παρέμεινε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ταγματάρχου, μεταταχθεὶς εἶτα εἰς τὸ σῶμα τῶν «Γενικῶν Ἐπιτελῶν». Κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866, ἀνθυπολοχαγὸς ὧν μετέβη εἰς Κρήτην ὡς ἐθελοντῆς καὶ ἔλαβεν ἐκεῖ ἐνεργὸν μέρος εἰς πλείστας μάχας, διακριθεὶς. Διετέλεσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καθηγητῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, τῆς Στρατιωτικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ὀχυρωτικῆς. Διωρίσθη τὸ 1872 καὶ διετέλεσε καθηγητῆς τῆς Χωρομετρίας καὶ Μαθηματικῶν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Πολιτευθεὶς ἐπὶ τινὰ ἔτη ἐξελέγη κατ' ἐπανάληψιν βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων. Ἀπέθανεν ἐν Κηφισίᾳ τὴν 10ην Ἰουλίου 1899 ὡς συνταγματάρχης, μέραρχος ὧν τότε τῆς Β' Μεραρχίας (Ἀθηνῶν).

Λεωνίδα Δρόση (1872—1884)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1843 ἀπὸ πατέρα Βαυαρὸν, τὸν von Dorsch καὶ μητέρα Ἑλληνίδα τῆς οἰκογενείας Μέξη, ἐκ Σπετσῶν. Ἐξελληνισθεὶς τελείως καὶ ἀποκτήσας τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν μετωνομάσθη εἰς Δρόσην. Τὰς πρώτας τοῦ σπουδὰς γλυπτικῆς ἔκαμε εἰς τὸ ἐν Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν (1857) μὲ διδάσκαλον τὸν Siegel. Κατόπιν ἐστάλη ὡς ὑπότροφος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς Μόναχον. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διωρίσθη καθηγητῆς τῆς Γλυπτικῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του. Τὰ περιφημότερα ἔργα του εἶναι, ἐκτὸς τῶν ἀτελεμάτων τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, παριστῶντων τὴν «Γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς», τὰ εἰς τὰ Προπύλαια αὐτῆς κολοσσιαῖα ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. ὁ ἀνδριὰς τοῦ Σίνα, ὁ ἀνδριὰς τοῦ Βαρβάκη ἐν τῷ Ζαπείῳ, ὁ ἀνδριὰς τοῦ Καποδιστρίου ἐν Κερκύρᾳ, τὸ ἀγαλμα τῆς Πηνελόπης, ἡ «Ἐλεημοσύνη» κλπ.

Ἀπέθανε νεώτατος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς του δράσεως τῷ 1884 εἰς τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας.

Νικόλαος Λύσιππος (1873—;)

Ἐγεννήθη ἐν Στάρτη τὸ 1846. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, ὑπολοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀποστρατεύθεις τὸ 1873 Διετέλεσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1878 ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ δημοσίων ἔργων. Διωρίσθη τὸ 1873 καὶ ἐχορημάτισε καθηγητῆς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

Ἀναστάσιος Γ. Σούλης (1874—1910)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀγρινίῳ τὸ 1836. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς γυμναστικῆς παιδείσεως, ἐφοίτησεν εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἔνθα διακρίθει, ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπετέλεσε μετ' εὐαριθμῶν ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ τὸν πρῶτον πυρῆνα τοῦ σώματος τῶν Δημοσίων Ἔργων, προαχθεὶς κατόπιν εἰς Ἐπιθεωρητὴν τῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν

1883—1885 Διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίων Ἔργων. 1874—1910 Καθηγητὴς τῆς Ἀντιστάσεως τῆς Ὑλῆς καὶ τῆς Ὑδραυλικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ 1878—1886 Καθηγητὴς τῶν αὐτῶν μαθημάτων ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ Εὐελπίδων. Εἰδικῶς ἠσχολήθη καὶ ἐξεπόνησε τὰς μελέτας τῶν ὕδραγωγείων τῶν πλείστων πόλεων τῆς Ἑλλάδος. Ὡς ἐπιθεωρητὴς τῶν Δημοσίων Ἔργων διήθυσεν τὸν ἔλεγχον τῆς κατασκευῆς τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Λαρίσης. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε «Ἀντίστασιν τῆς Ὑλῆς», «Ὑδραυλικὴν», «Ἐφηρμοσμένην μηχανικὴν» καὶ πλείστας ἄλλας μονογραφίας, εἶναι δὲ καὶ ὁ πρῶτος διδάξας ἐν Ἑλλάδι τὴν θεωρίαν τοῦ ὄπλισμένου σκυροδέματος, ἐκδόσας καὶ σχετικὴν μονογραφίαν.

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1918.

Περικλῆς Γ. Κυριακὸς (1875—1898)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1854. Ἀπόφοιτος τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν 1874. Εἶτα συμπλήρωσις σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ, εἰδίκευσις εἰς μηχανολογίαν ὡς καὶ γενικώτερον εἰς ἔργα ἀρμοδιότητος πολιτικοῦ μηχανικοῦ. 1875—1898 κατ' ἀρχὰς ἐπὶ ἓν ἔτος διευθυντὴς τοῦ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ Σιδηρουργείου, ἐν συνεχείᾳ δὲ (1877) καθηγητὴς τῆς Ἀτμομηχανικῆς ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν, εἶτα τῶν Βιομηχανῶν—Τεχνῶν. Συγχρόνως ἐξήσκησεν αὐτοτελῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ, ἐμελέτησε δὲ καὶ ἐξετέλεσεν ὡς ἐργολήπτης πολυάριθμα μεγάλα τεχνικὰ ἔργα, δημόσια, δημοτικὰ καὶ ἰδιωτικὰ (δημοτικὸν θέατρον Ἀθηνῶν, Παναθηναϊκὸν Στάδιον, Ὑδραυλικά ἔργα Θηβῶν, Χαλκίδος, Ἀθηνῶν κλπ. τμήματα σιδηροδρόμων Πελοποννήσου καὶ Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, μεταλλοπλῦσις Λαυρίου κ. ἄ.) διακρίθει ὡς ἐπιχειρηματίας καὶ μηχανικός. Οὐχ ἦττον διέπρεψε καὶ ἐν τῷ καθηγητικῷ αὐτοῦ βίῳ, διὰ τε τὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἐπίδοσιν, τὴν διδακτικὴν ἰκανότητα καὶ τὴν πρὸς τὸ Πολυτεχνεῖον ἀφοσίωσιν. Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ τὸ 1898.

Ν. Σολομὸς (1876)

Ἀξιωματικὸς τοῦ Μηχανικοῦ. Διετέλεσε τὸ 1876 καθηγητὴς τῆς Τριγωνομετρίας καὶ Ἀναλύσεως εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν.

Ἀλέξανδρος Δαμασκηνὸς (1877—;)

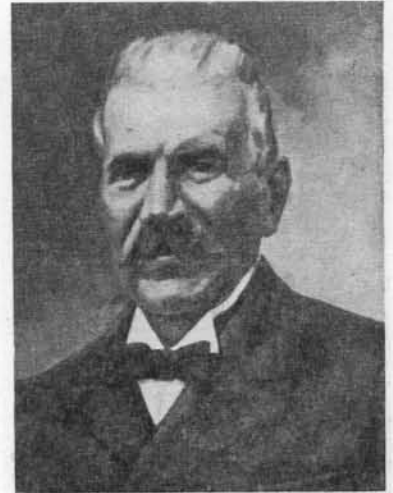
Ἐσπούδασε μαθηματικὰ ἐν Παδοῦῃ καὶ Πίζῃ τῆς Ἰταλίας. Διωρίσθη τὸ 1877 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ἀναλύσεως καὶ Τριγωνομετρίας ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε Ἄλγεβραν, Τριγωνομετρίαν καὶ Στατικὴν, τυχῶν μάλιστα βραβείου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πίζης διὰ τὰς ἐργασίας του ταύτας.

Α. Ζηνόπουλος (1878—;)

Διωρίσθη τὸ 1878 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν.

Ίωάννης Λαζαρίμος (1878—1913)

Ἐγεννήθη τὸ 1849, ἐσπούδασε δὲ ἀρχιτεκτονικὴν καὶ τὴν ἐπιστῆμην τοῦ μηχανικοῦ ἐν Παρισίοις ὡς ὑπότροφος τοῦ ἑλληνικοῦ δημοσίου. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐξήσκησεν αὐτοτελῶς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μηχανικοῦ ἐν Πειραιεῖ, ἐκτελέσας αὐτόθι διάφορα μεγάλα, οἰκοδομικὰ ἰδίως, ἔργα (δημοτικὸν θέατρον Πειραιῶς, ναοὶ Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Νικολάου, σχολικὰ κτίρια κλπ.). Τὸ 1878 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Τοπογραφίας τὸ πρῶτον ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν καὶ εἶτα τῶν Βιομηχανῶν—Τεχνῶν, θέσιν ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου του. Διετέλεσε συγχρόνως ἐπὶ μακρὸν ὑποδιευθυντὴς τοῦ σχολείου, συντελέσας ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν σπουδῶν τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐχρημάτισεν ὡσαύτως καθηγητὴς ἐν τῇ Σχολῇ Ναυτικῶν Δοκίμων, ἔνθα πρῶτος ἐδίδαξε Ὑδρογραφίαν καὶ Γεωδαισίαν. Ἀπεβίωσε τὸ 1913.

I. Κουμέλης (1878)

Διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν περὶ τὸ 1878.

N. Πραουδάκης (1878—1880)

Διετέλεσε καθηγητὴς τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν κατὰ τὴν περίοδον 1878—1880.

Παῦλος Ἰωάννου (1880)

Καθηγητὴς τῆς ἐγχειρητικῆς καὶ τοπογραφικῆς Ἀνατομικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἐκ Καστορίας τῆς Μακεδονίας καταγόμενος. Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ διδακτορικοῦ αὐτοῦ διπλώματος (1858) ἀπῆλθεν εἰς Γερμανίαν καὶ Γαλλίαν, ἔνθα εἰδικώτερον ἠσχολήθη περὶ τὴν Ἀνατομικὴν καὶ Χειρουργικὴν. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν διωρίσθη τῷ 1852 ἑκτακτος καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς, τῷ δὲ 1877 τακτικός. Τῷ 1883 ἀνετέθη αὐτῷ προσωρινῶς καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ νοσοκομείου τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων καὶ ἡ διδασκαλία τῶν μαθημάτων τούτων, ἅτινα καὶ ἐδίδαξε μετὰ τῶν λοιπῶν μαθημάτων μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ 1880 ἐδίδαξεν Ἀνατομίαν εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Τῷ 1891 ἐγένετο πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου. Ἔγραψεν: «Ἐγχειρίδιον συστηματικῆς ἀνατομίας τοῦ ἀνθρώπου», «Ἐγχειρίδιον χειρουργικῆς» καὶ σειρὰν ἐπιστημονικῶν ἄρθρων. Βαθῶς γνώστης τῆς ἑλληνικῆς ἐδημοσίευσε καὶ μελέτας τινὰς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἰατρικῆς: «Μελέται περὶ τῆς χειρουργικῆς τῶν ἀρχαίων», «Περὶ τῆς κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἀνατομίαν ἀρχαίας ἑλλ. πλαστικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος». Ἀπέθανε τῷ 1897.

Στυλιανὸς Κωνσταντινίδης (1880—1896)

Ἐγεννήθη ἐν Καστανίτῃ τῆς Κυνουρίας τὸ 1838. Ἐσπούδασε φιλολογίαν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ὁπόθεν ἀποφοιτήσας διωρίσθη τὸ 1862 καθηγητὴς γυμνασίου, προαχθεὶς βραδύτερον (1877) εἰς γυμνασιάρχην. 1863—1864 συγχρόνως καθηγητὴς ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. 1875—1877 διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Βαρβακείου Λυκείου. Διωρίσθη τὸ 1880 καὶ διετέλεσε μέχρι τοῦ 1896 καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης ἐν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν καὶ εἶτα τῶν Βιομηχανῶν—Τεχνῶν. Ἀπὸ 1880 ἐπίτιμος καθηγητὴς τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἐν τῷ ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συνέγραψε πρῶτο-τυπα ἔργα περὶ αἰσθητικῆς καὶ καλλιτεχνολογίας. Ἀπεβίωσε τὸ 1899.

Ι. Πύρλλας (1880—1882)

Ίατρος και φιλόσοφος γεννηθείς έν Τριπόλει τῷ 1817 και ἀποθνήσκων έν Ἀθήναις τῷ 1901. Ἐσπούδασε ἰατρικὴν και φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς Ἀθήνας και Παρισίους. Ἐπανελθὼν έν Ἑλλάδι διορίσθη καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Μεταξὺ 1880—82 ἐδίδαξε καλλιτεχνικὴν Ἀνατομίαν εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν.

Συνέγραψε πλείστα ἔργα ἰατρικῆς, φυσικῆς, χημείας και φιλοσοφίας.

Ίάσων Ζωχιὸς (1881—;)

Ἀξιωματικὸς—μηχανικὸς Π. Ναυτικοῦ. Διορίσθη τὸ 1881 και διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Κατασκευῆς Μηχανῶν έν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν. Μνημονεύονται, ἐπιτόησις αὐτοῦ περί ναρκῶν και τορπιλλῶν, ὡς και πολλαί έν γένει ἐπιστημονικαὶ ὑποδείξεις του. Ἀπεβίωσεν έν Κερκύρα τὸ 1903.

Γεώργιος Βροῦτος (1882—;)

Γλύπτης, καθηγητὴς τῆς πλαστικῆς έν τῷ Σχολείῳ τῶν Τεχνῶν ἀπὸ τοῦ 1882, γεννηθείς έν Ἀθήναις τῷ 1843 και ἀποθάνων τῷ 1909. Ἐμαθῆτευσεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον παρὰ τῷ Κόσσω και ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος τοῦ Κράτους εἰς Ρώμην. Ἐδημιούργησε μέγα πλῆθος λαμπρῶν μνημείων ἀνδριάντων (Ζάππα, Ἀβέρωφ, Σολωμοῦ, Σερπιέρη, Κοραῆ) και ἄλλων συνθέσεων.

Ίωάννης Κολλινιατῆς (1883—1918)

Ἐγενήθη τὸ 1857 Πτυχιούχος τοῦ Σχολείου τῶν Τεχνῶν και έν συνεχείᾳ ὑπότροφος τοῦ Κράτους δι' εὐρυτέρας σπουδὰς έν τῇ ἀλλοδαπῇ. Σπουδαί εἰς Πολυτεχνεῖον Μονάχου, διπλ. ἀρχιτέκτων τῆς σχολῆς ταύτης. Αἱ ἀρχιτεκτονικαὶ αὐτοῦ συνθέσεις ἰβρεβέυθησαν ἐπανελημμένως έν Ἐσπερία. Ἀπὸ τοῦ 1883 έν Ἑλλάδι: 1883—1918 καθηγητὴς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς έν τῷ Πολυτεχνείῳ. 1903—1915 συγχρόνως ἀρχιμηχανικὸς Δήμου Ἀθηναίων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς και γονίμου αὐτοῦ σταδιοδρομίας ἐμελέτησε και ἐξετέλεσε πλείστα ἔργα ἀρχιτεκτονικὰ (Ζάππειον μέγαρον, νέον Δημοτικὸν νοσοκομεῖον), πολεοδομικὰ, ἐξωραϊστικά κλπ. Ἀπεβίωσε τὸ 1921.

Νικόλαος Ξ. Γαζῆς (1884—;)

Ὁ Νικόλαος Ξ. Γαζῆς ἐγενήθη έν Χρυσῷ Παρνασσίδος τῷ 1850. Κατόπι σπουδῶν έν τῷ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ Τεχνῶν ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς ὑπότροφος εἰς Γαλλίαν και ἔλαβε δίπλωμα Μηχανικοῦ μετὰ τιμητικῆς διακρίσεως εἰς τὴν Σχολὴν des Ponts et Chaussées.

Τῷ 1882 ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως και ἐπανῆλθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Δημοσίων Ἔργων, κατὰ τὸ 1884 δὲ διορίσθη Καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Τεχνῶν και εἶτα Διευθυντὴς τοῦ τεχνικοῦ τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, Καθηγητὴς τῆς Ὑδρογραφίας έν τῇ Σχολῇ τῶν Ναυτικῶν Δοκίμων (1886). Τῷ 1906 παρητήθη τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας λόγω κλονισμοῦ τῆς ὑγείας του

Αἱ σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος και Ἀττικῆς (Κηφισίας—Λαυρίου), ἡ Λεωφόρος Συγγροῦ, ἡ ὁδὸς Τατοῦ τοῦ σχεδίου πόλεως Ἀθηνῶν κατὰ μέγα μέρος, πλείστα σχέδια και ἐκτελέσεις τεχνικῶν ἔργων τῆς ἡγεμονίας Σάμου κλπ. εἶναι ἔργα του. Ἐπίσης συνέγραψε βιβλίον «Στοιχειώδους Μηχανικῆς». Ἀπεβίωσεν έν Ἀθήναις τῷ 1911.

Κυπάρισσος Στέφανος (1885—1916)

Έγεννήθη έν Κέα τό 1857. Άριστούχος διδάκτωρ τών φυσικομαθηματικών Έθνικοῦ Πανεπιστημίου 1878. Μεταβάς έν συνεχείᾳ εἰς Παρισίους πρὸς εὐρυτέρας σπουδὰς, ἐμαθήτευσε παρὰ τοῖς τότε διαπρεπεστέροις μαθηματικοῖς τῆς Γαλλίας, διακριθεὶς ἐνωρίτατα λόγω τών σπουδαίων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν του καὶ ἀναγορευθεὶς τό 1884 διδάκτωρ τών μαθηματικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων. Εἶτα έν Ἑλλάδι: 1885—1890 ἔκτακτος καὶ ἀπό 1890 τακτικός καθηγητῆς τών Μαθηματικῶν Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, συγχρόνως δέ καὶ ἀπό 1885 καθηγητῆς τῆς Ἀναλυτικῆς Γεωμετρίας καὶ εἶτα ἀπό 1892 τών Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν έν τῷ Πολυτεχνεῖῳ καὶ ταῖς Σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ ναυτικῶν Δοκίμων. Ἰδρυτῆς καὶ ὀργανωτῆς τῆς βιοτεχνικῆς ἐταιρίας, Ἰδρυτῆς τῆς πρώτης δημοσίας έν Ἀθήναις ἐμπορικῆς σχολῆς, πρωτοστατήσας εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν έν Ἑλλάδι. Διετέλεσε δις συγκλητικός καὶ κοσμητῶρ έν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ πρύτανις διὰ τὴν περίοδον 1908—1909. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Ὁ Κ. Στέφανος ὑπῆρξε ἰδίως μορφολόγος μαθηματικός καὶ γεωμέτρης. Συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε πλείστας πρωτοτύπους διατριβὰς καὶ μελέτας, ἰδίως γεωμετρικὰς, αἵτινες ἠδραῖωσαν διεθνῶς τὴν φήμην αὐτοῦ ὡς ἐπιφανοῦς μαθηματικοῦ, κατέλιπε δέ καὶ πολλὰ χειρόγραφα ἀνέκδοτα. Ἀπεβίωσεν έν Ἀθήναις τό 1917.

Δ. Κατερινόπουλος (1885—1894)

Χειρουργός, γεννηθεὶς έν Ἀθήναις τῷ 1855. Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1872) καὶ τών Παρισίων (1879)· διετέλεσεν ἐπὶ dietίαν βοηθὸς τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ Θ. Ἀρεταίου, ἐξωτερικὸς βοηθὸς τών νοσοκομείων Παρισίων μετὰ διαγωνισμόν, καθηγητῆς τῆς Ἀνατομικῆς τῶν καλῶν τεχνῶν έν τῷ Σχολεῖῳ τῶν Τεχνῶν καὶ κατόπιν τῶν Βιομηχάνων Τεχνῶν ἐπὶ ἐννεαετίαν (ἀπό τοῦ 1885) καὶ τέλος τακτικός καθηγητῆς τῆς Χειρουργικῆς Παθολογίας έν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ (1903). Διηύθυνε τὸ νοσοκομεῖον τραυματιῶν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897, χειρουργικὰ δέ τμήματα κατὰ τοὺς πολέμους 1912-1913. Ἀντιπροσώπευσε τὴν ἑλλ. Κυβέρνησιν εἰς τὸ έν Παρισίοις διεθνὲς συνέδριον τῆς φυματιώσεως (1905) ὡς καὶ εἰς τὸ έν Βρυξέλλαις χειρουργικὸν συνέδριον. Ὑπῆρξε τακτικὸν μέλος τῆς έν Παρισίοις Χειρουργικῆς ἐταιρίας καὶ τῆς Διεθνοῦς χειρουργικῆς ἐταιρίας.

Ἐ. Γιαννόπουλος (1886— ;)

Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν γερμανικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐχρημάτισε έν τῇ ὑπηρεσίᾳ μεταλλείων καὶ μονοπωλείου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ Καθηγητῆς έν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. Διωρίσθη τό 1886 καὶ διετέλεσε καθηγητῆς τῆς Μεταλλειολογίας έν τῷ σχολεῖῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν.

Λεωνίδας Λαπαθιώτης (1886)

Διωρίσθη τό 1886 καὶ διετέλεσε καθηγητῆς τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν έν τῇ σχολῇ Βιομηχάνων—Τεχνῶν.

Ἀπόστολος Γ. Ἀποστόλου (1887—1905)

Έγεννήθη έν Μονεμβασιᾷ τό 1840. Ἀπόφοιτος Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, ἀξιωματικός τοῦ μηχανικοῦ, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου. 1887—1905 καθηγητῆς τῆς Περιγραφικῆς Γεωμετρίας έν τῷ Σχολεῖῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν. Διετέλεσεν ὀρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου καὶ καθηγητῆς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Συνέγραψε «μαθήματα περιγραφικῆς γεωμετρίας», ἔργον ἀξιόλογον καὶ πληρέστατον εἰς τὸ εἶδος του. Ἀπεβίωσε τό 1918.

Δημοσθένης Γονατᾶς (1887—1895)

Ἐγεννήθη ἐν Μεσολογγίῳ τὸ 1841. Ἀπόφοιτος στρατιωτικῆς σχολῆς Εὐελπίδων, συμπληρώσας τὰς σπουδὰς του ἐν Γαλλίᾳ, λαβὼν δίπλωμα τῆς σχολῆς γεφυροποιῶν τῶν Παρισίων. Ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, ἀνεθῶν διαδοχικῶς ἐν τῷ στρατεύματι μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑποστρατήγου, διατελέσας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τοῦ στρατοῦ τῆς Ἡπείρου κατὰ τὸν Πόλεμον 1897, ἔνθα ἐπέδειξεν ὄλα τὰ προσόντα τῆς ψυχραιμίας καὶ μαθήσεώς του. Ἐπίσης διωρίσθη καὶ πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου καὶ τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ. Διωρίσθη τὸ 1887 καὶ ἐκρημάτισε καθηγητῆς τῆς Ὀδοποιίας καὶ τῆς Γεφυροποιίας μέχρι τοῦ 1895 ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Βιομηχάνων—Τεχνῶν, ὁπότε παρητήθη ἵνα ἀναλάβῃ ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Στρατόν. Ὡς καθηγητῆς ἐξέδωσε τὰ πρῶτα συγγράμματα τοῦ κλάδου τούτου. Συγχρόνως διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν καθηγητῆς τῆς Ὀδοποιίας καὶ Γεφυροποιίας ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ Εὐελπίδων. Ὑπῆρξε πρῶτος διευθυντῆς πρακτικοῦ λυκείου. Ἀπεβίωσε τὸ 1927.

Ἰωσήφ Κολλάρ (1887—;)

Διωρίσθη τὸ 1887 καὶ διετέλεσε καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν.

Ἀντώνιος Δ. Συνοδινὸς (1887—1894)

Διωρίσθη τὸ 1887 καὶ διετέλεσε Διευθυντῆς τοῦ Μηχανουργείου τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐπίσης ἐκρημάτισε διευθυντῆς τοῦ σχεδιαστηρίου τῶν ναυπηγείων Βασιλειάδη. Κατόπιν (1894) ἐγκατέστησεν ἀλευρόμυλον εἰς Ἐρέτριαν. Ἐβραβεύθη ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν Παρισίων μὲ χαλκοῦν μετάλλιον εἰς σχέδια, ἰχνογραφήματα καὶ πρίονα. Ἀπέθανεν εἰς Ἐρέτριαν τῷ 1932.

Κωνσταντίνος Βολωνάκης (1887;)

Ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἡράκλειον Κρήτης τῷ 1837 καὶ ἀπεβίωσε ἐν Πειραιεὶ τῷ 1907. Ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ μεταβάς εἰς Τεργέστην ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον, ἔχων ὅμως κλίσην πρὸς τὴν τέχνην μετέβη εἰς Μόναχον, ὅπου ἐσπούδασεν ζωγραφικὴν. Μετὰ τὰς ἐν Μονάχῳ σπουδὰς του ἐπιστρέψας κατὰ τῷ 1884 εἰς Τεργέστην ἠσχολήθη εἰδικῶς εἰς τὴν θαλασσογραφίαν. Ἐνταῦθα μελετῶν τοὺς παλαιοὺς τύπους τῶν πλοίων, ἅτινα ἐσώζοντο ἀκόμη, ἐδημιούργησε τὸν πρῶτον μέγαν ἱστορικὸν πίνακά του «Ἡ ναυμαχία τῆς Λίσσης», τὸν ὁποῖον ἠγόρασε τὸ αὐστριακὸν κράτος πρὸς διακόσμησιν τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας. Κατελθὼν βραδύτερον εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Στοιχειώδους Γραφικῆς τοῦ Σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Βολωνάκη τὰ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτα εἶναι: «Ἡ ἐν Σαλαμίνι ναυμαχία» (ἐν τῷ τῷ γραφείῳ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν), «Ἡ πυρπόλῃσις τῆς Τουρκικῆς ναυαρχίδος» (ἐν τῷ Διοικητηρίῳ τοῦ Ναυστάθμου), «Ἡ ἐπάνοδος τῶν Ἀργοναυτῶν», «Ἡ ἔξοδος τοῦ Ἄρεως» ἢ «Παλίρροια» κτλ.

Νικόλαος Χλωρὸς (1888—1894)

Ἐχρημάτισεν ἐπὶ μακρὸν προϊστάμενος τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας τοῦ κράτους, διωρίσθη δὲ καὶ διετέλεσε κατὰ τὴν περίοδον 1888—1894 καθηγητὴς τῆς Δασολογίας ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν, τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἠγάπησεν καὶ ἐκ τῆς περιουσίας του ἐνίσχυσεν τόσον αὐτός, ὅσον καὶ ἡ σύζυγός του. Ἀπεβίωσε τὸ 1894.

Ἰωάννης Χατζηδάκις (1888—1914)

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Μύρθιο τῆς Κρήτης τὸ 1844. Ἐσπούδασε μαθηματικὰ καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον, συνεπλήρωσε δὲ ὡς ὑπότροφος τοῦ Κράτους τὰς μαθηματικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Παρισίοις καὶ Βερολίνῳ. 1873—1900 καθηγητὴς τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. 1884 καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ μαθήματος ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. 1888—1914 καθηγητὴς τῆς Στοιχειώδους καὶ τῆς Θεωρητικῆς Μηχανικῆς ἐν τῇ σχολῇ τῶν Βιομηχάνων—Τεχνῶν, συγχρόνως δὲ τῶν ἀνωτέρων Μαθηματικῶν ἐν τῇ σχολῇ Ναυτικῶν Δοκίμων. Ἐπιστημονικὰ ἔργασια: 29 μαθηματικὰ πραγματεῖα δημοσιευθεῖσαι εἰς ἑλληνικὰ καὶ ξένα περιοδικὰ, συγγράμματα ἀνωτέρων μαθηματικῶν, διδακτικὰ βιβλία μέσης ἐκπαιδεύσεως κ. ἄ. Ὁ Ἰ. Χατζηδάκις μετὰ τοῦ Κυπαρ. Στεφάνου ὑπῆρξαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη οἱ θεμελιωταὶ τοῦ γοήτρου καὶ συντελεσταὶ τῆς φήμης περὶ αὐστηρότητος τῶν σπουδῶν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1921.

Ιωάννης Ἀργυρόπουλος (1889—1923)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1883. 1876 ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ecole Nationale Supérieure des Mines Παρισίων, ἐξελθὼν τῷ 1876 ὡς διπλ. μεταλλειολόγος μηχανικός τῆς σχολῆς ταύτης. 1876—1877 συμπληρωματικὴ φοίτησις εἰς Πανεπιστήμιον Sorbonne. 1877—1884 μηχανικός ἐταιρίας μεταλλείων Λαυρίου, Σίφνου, Εὐβοίας. 1885—1923 εἰς ὑπηρεσίαν δημοσίων ἔργων, διατελέσας ἐπὶ μακρὸν διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας Σιδηροδρόμων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Συγκοινωνίας. 1889—1923 συγχρόνως καθηγητὴς τῆς Σιδηροδρομικῆς καὶ τῆς Μεταλλουργίας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. Τῷ 1916 διετέλεσεν ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας ἐπὶ ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως Σ. Λάμπρου. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: συγγραφή διτόμου διδακτικοῦ ἔργου σιδηροδρομικῆς κ. ἄ. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τῷ 1923.

Νικόλαος Ἰ Γουναράκης (1889, 1911—1923)

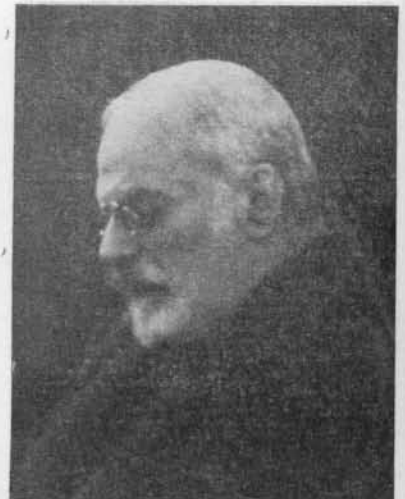
Ἐγεννήθη ἐν Μεσολογίῳ τὸ 1853. Ἐκολούθησε σπουδάζοντικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἐν συνεχείᾳ δὲ εἰς Heidelberg, Μόναχον καὶ Λειψίαν. Ἐπανακάμψας ἐκ Γερμανίας διωρίσθη τὸ 1876 πάρεδρος Πρωτοδικῶν, ὑφηγητὴς ἔκτακτος καὶ εἶτα τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ συγχρόνως δὲ περίπου (1889) καθηγητὴς τοῦ Διοικητικοῦ δικαίου καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Βιομηχάνων—Τεχνῶν. Ἀπὸ τοῦ 1897 ἤρξατο πολιτευόμενος, ἐκλεγόμενος βουλευτὴς Ἀττικῆς ἀπὸ 1897 μέχρι 1905. Διετέλεσεν Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. 1911—1918 καὶ 1918—1923 ἐκ νέου καθηγητὴς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας ἐν τε τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ τῷ Πολυτεχνείῳ. Ἐδημοσίευσεν πολυαριθμοὺς διατριβάς, ἄρθρα καὶ πραγματείας ἐπὶ οἰκονομικῶν κυρίως θεμάτων. Πλὴν τούτων ἐξέδωκε καὶ τρίτομον σύγγραμμα «στοιχείων πολιτικῆς οἰκονομίας». Ἀπεβίωσε τὸ 1923.

Ν. Ζούζουλας (1889—;)

Διωρίσθη τὸ 1889 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Λογιστικῆς ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν.

Πέτρος Ε. Πρωτοπαπαδάκης (1889—1890)

Ἐγεννήθη ἐν Νόξῳ τὸ 1858. Ἐσπούδασε τὴν ἐπιστήμην τοῦ μηχανικοῦ ἐν Παρισίοις εἰς τὴν Ecole Polytechnique καὶ τὴν Ecole Nationale Supérieure des Mines. Κατελθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐχρημάτισε δις μηχανικός τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, καθηγητὴς ἐν ταῖς σχολαῖς Εὐελπίδων καὶ Δοκίμων καὶ Διευθυντὴς τῶν ἔργων τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. 1839—1890 καθηγητὴς τῶν Λιμενικῶν καὶ Ὑδραυλικῶν ἔργων ἐν τῷ Σχολείῳ τῶν Βιομηχάνων—Τεχνῶν. Ἀνὴρ προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὰς ἱκανότητας ἐπολιτεῖθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1903, ἐκλεγείσας βουλευτὴς Κυκλάδων καὶ ἀπετέλεσε μέλος τῆς ὑπὸ τὸν Δ. Γούναρην κοινοβουλευτικῆς ὁμάδος, κληθείσης «ἰαπωνικῆς» (1907). Ἐχρημάτισε δις Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1915 καὶ εἶτα τὸ 1921, ὅτε καὶ εἰσηγήθη τὸ διὰ διχοτομήσεως τοῦ χαρτονομίσματος ἀναγκαστικὸν δάνειον. 1922 πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἐκραγείσης τῆς στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1922 κατεδικάσθη μετὰ τεσσάρων συνυπουργῶν του εἰς θάνατον καὶ ἐτυφεκίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 28ην Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ιωάννης Ραπτάκης (1890—1918)

Ἐγεννήθη ἐν Ζαγοράῃ Πηλίου τὸ 1860. Πτυχιούχος τοῦ ἐν Ἀθήναις Σχολείου τῶν Τεχνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ διπλ. μηχανικός τῆς Ecole des Ponts et Chaussées Παρισίων. Ἐπανελθὼν ἐν Ἑλλάδι διωρίσθη τῷ 1890 καθηγητὴς τῆς Οἰκοδομικῆς καὶ τῆς Γραφοστατικῆς ἐν τῇ σχολῇ Βιομηχάνων-Τεχνῶν, θέσιν ἣν διετήρησε μέχρι τοῦ 1918. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: ἐξέδωκε συγγράμματα «γραφοστατικῆς, οἰκοδομικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς». Ἀπεβίωσε τὸ 1921.

Τ. Ἀδαμόπουλος (1891)

Διετέλεσε τὸ 1891 καθηγητὴς τοῦ Διοικητικοῦ δικαίου καὶ τῆς Πολιτικῆς οἰκονομίας ἐν τῇ Σχολῇ Βιομηχάνων Τεχνῶν.

Γεώργιος Χρυσόχοδος (1891—1904)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1857. Πολιτικός Μηχανικός, διπλ. Πολυτεχνείου Γάνδης. Ἀπὸ 1883 παρά τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν δημοσίων ἔργων, μηχανικός καὶ ἀπὸ 1890 νομομηχανικός ἀ' τάξεως, διατελέσας τμηματάρχης σχεδίων πόλεων καὶ τμηματάρχης λιμενικῶν καὶ ὑδραυλικῶν ἔργων. 1891—1904 καθηγητὴς τῶν Ὑδραυλικῶν καὶ Λιμενικῶν ἔργων ἐν τῷ σχολεῖῳ Βιομηχάνων-Τεχνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Ἐξέδωκεν ἐν πολυγράφῳ πλήρες διδακτικὸν σύγγραμμα λιμενικῶν ἔργων, ἐμελέτησε δὲ καὶ ἐξετέλεσε ποικίλα ὑδραυλικά ἔργα ἐν Ἑλλάδι (μελέτη μονίμων δεξαμενῶν Πειραιῶς κ. ἄ.). Ἀπεβίωσε τὸ 1908.

Ν. Φέρμπος (1892—1908)

Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ξυλογραφίας κατὰ τὴν περίοδον 1892—1908.

Γεώργ. Ροϊλὸς (1895—1902)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1867. Ἐνεγράφη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, μετὰ ἑπταετίαν δὲ ἀπεστάλη δι' ὑποτροφίας τῆς ἑλλ. κυβερνήσεως εἰς Μόναχον (μαθητὴς τοῦ Γύζη) βραδύτερον δὲ εἰς Παρισίους (ἐργαστήρια τῶν B. Constan καὶ Laurence). Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλῶν Τεχνῶν, μετὰ ἑπταετῆ δ' ἐκεῖ διδασκαλίαν ἀνεχώρησε ἐκ νέου διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ἐν τῷ μεταξὺ μετέσχε τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1897, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐνεπνεύσθη πολυπληθεῖς συνθέσεις. Ἐξέχουσιν θέσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦ κατέχουν αἱ πολεμικαὶ συνθέσεις καὶ αἱ προσωπογραφίαι. Μεταξὺ τῶν πλέον γνωστῶν ἔργων τοῦ εἶναι: «Σπουδὴ γυμνοῦ», ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος», «Χαῖρε Ραββί», «Ἐφοδος εὐζώνων», «Ἡ νόμφη τῆς Κούλουρης», «Ὁ ἱερός λόχος» κτλ.

Γεώργιος Χ. Μαλτέζος (1896—1938)

Καθηγητὴς τῆς Γενικῆς Μηχανολογίας ἀποχωρήσας λόγῳ ὀρίου ἡλικίας τῷ 1938.

Ήλιος Ι. Άγγελόπουλος (1897)

Έγεννήθη έν Τριπόλει τό 1859. Τάς γυμνασιακάς σπουδάς διήνυσεν έν 'Αθήναις, έφοίτησε δέ εις τό 'Εθνικόν Πανεπιστήμιον. 1882—1886 σπουδαί εις Ecole des Ponts et Chaussées Παρισίων, λαβών διπλώμα Πολιτικού Μηχανικού τό 1886. 1886—1900 μηχανικός ύπηρεσίας δημοσίων έργων, έξελθών μέ βαθμόν νομομηχανικού. 1886—1888 συγχρόνως διευθυντής τών ύδραυλικών έργων του Δήμου 'Αθηναίων, είτα διευθυντής της τεχνικής ύπηρεσίας του αυτού δήμου. Έν έτει 1897 έχρημάτισεν επί μικρόν καθηγητής της Γεφυροποιίας έν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνών. 1895—1897 παρά τῇ λιμενική έπιτροπή Πειραιώς. 1900—1912 ίδρυτής και διευθυντής συνάμα ίδιου τεχνικού γραφείου. Υπήρξε πρώτος πρόεδρος του Τεχν. Έπιμελητηρίου της 'Ελλάδος (1925—27). Έπιστημονικά έργασαί: "Άμα τῇ καθόδῳ του εις 'Ελλάδα προέβη μόνος εις τήν έκδοσιν του πρώτου έλληνικού τεχνικού περιοδικού, της «Μηχανικής Έπιθεωρήσεως» (1886—1888). Συνέγραψε και εξέδωκε πολλάς τεχνικάς μελέτας και μονογραφίας. Εισηγάγε πρώτος έν 'Ελλάδι τό ώπλισμένον σκυρόδεμα. Υπήρξεν έκ τών κυριωτέρων παραγόντων της τεχνικής κινήσεως της χώρας, πρωτεργάτης της ίδρύσεως του «Έλληνικού Πολυτεχνικού Συλλόγου», της «Λέσχης Έπιστημόνων», πρωτοστατήσας ώσαύτως εις τήν έκδοσιν του «'Αρχιμήδους». Άπεβίωσεν έν 'Αθήναις τό 1932.

Κωνσταντίνος Ζέγγελης (1897—1906)

Διωρίσθη τό 1897 και διετέλεσε μέχρι του 1906 καθηγητής της Χημείας και της Μεταλλουργίας έν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνών.

Γεώργιος Κονοπισσόπουλος (1898—1917)

Έγεννήθη έν 'Αθήναις τό 1857 1882—1883 φοίτησις εις φιλοσοφικήν σχολήν 'Εθνικού Πανεπιστημίου. 1883—1889 σπουδαί εις Μόναχον, διπλ μηχανολόγος μηχανικός της σχολής ταύτης, του 1889. 1889—1895 πρακτική εξέάσκησης και άσκησις του επαγγέλματος εις μεγάλα γερμανικά έργοστάσια, ειδικεύσις εις κατασκευήν μηχανών και ίδίως τήν άτμομηχανικήν, 1898—1917 καθηγητής της Θεωρίας και Κατασκευής Μηχανών και της 'Ατμομηχανικής έν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνών. Διετέλεσεν επί μακρόν αντιπρόσωπος τών έργοστασίων Vulcan έν 'Ελλάδι και άρχιμηχανικός έλξεως σιδηροδρόμων Πελοποννήσου. Υπήρξεν ό θεμελιωτής της διδασκαλίας τών μηχανολογικών μαθημάτων έν τῷ Πολυτεχνείῳ. Διαπρέψας ώς διδάσκαλος και ώς έρευνητής. Άπεβίωσεν έν 'Αθήναις κατά Δεκέμβριον 1919.

Κωνσταντίνος Σάμιος (1899—;)

Έγεννήθη έν Σάμῳ τό 1861. Έσπούδασε δασολογίαν ώς ύπότροφος του κράτους, έν Μονάχῳ. 1898—1910 έπιθεωρητής δασών και προϊστάμενος δασικής ύπηρεσίας Υπουργείου Οικονομικών. Διωρίσθη τό 1899 και έχρημάτισε επί μακρόν καθηγητής της Δασολογίας έν τῷ Σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνών. Έπιστημονικά έργασαί: συνέγραψε διαφόρους πραγματείας και μελέτας επί τών ελληνικών δασών. Άπεβίωσε τό 1920.

Βικέντιος Μποκατσιάμης (1900—1928)

Έλλην ζωγράφος γεννηθείς έν Κερκύρα τῷ 1856. Έσπούδασεν έν Ρώμῃ και Μασσαλία. Διωρίσθη τῷ 1900 καθηγητής Κοσμηματογραφίας, Προοπτικής και Σκιαγραφίας εις τό έν 'Αθήναις Σχολείον τών Καλών Τεχνών, έν ἣ θέσει παρέμεινε μέχρι του 1928. Έπεδόθη ειδικώς εις τήν ύδατογραφίαν. Έργα του εύρίσκονται έν ταίς πινακοθήκαις τών άνακτόρων Τσάρσκογε-Σέλο (Πετρούπολεως) και έν ιδιωτικαίς συλλογαίς. Άπεικόνισε τοπεία ίδίως της Κερκύρας, άναδειχθείς διά τόν χρωματισμόν, τήν εύχέρειαν εις τάς φωτοσκιάσεις και τήν έπιτυχίαν εις τήν προοπτικήν. Άπέθανε τῷ 1928 έν 'Αθήναις.

Γεώργιος Ί. Άγγελόπουλος (1902—1905)

Έγεννήθη έν Άθήναις τό 1852. Διδάκτωρ τής νομικής σχολής έθνικού Πανεπιστημίου, 1875. 1875—1878 συμπλήρωσις νομικών σπουδών έν Παρισίοις, Άγγλία και Βιέννη, διπλωματούχος σχολής Πολιτικών Έπιστημών Παρισίων. 1880—1887 ύφηγητής του διοικητικού δικαίου έν τῷ Έθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εἶτα έκτακτος καθηγητής και από 1890 τακτικός καθηγητής τής αὐτῆς Έδρας, διδάξας μέχρι του 1923. Έ χρημάτισεν επίσης καθηγητής του Στρατιωτικού Ποινικού Δικαίου και του Διεθνούς Δικαίου έν ταις στρατιωτικαῖς σχολαῖς Εὐελπίδων και Ύπαξιωματικών (1883—1885). Διετέλεσε κοσμητήτωρ τής νομικής σχολῆς, ἀλληλοδιαδόχως δέ ἀντιπρότανις και πρότανις του Πανεπιστημίου (1916—1920). 1902—1905 καθηγητής του Διοικητικού Δικαίου και τής Πολιτικῆς Οἰκονομίας έν τῷ Σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν. Έπιστημονικαί έργασιαί: συνέγραψε πολλές πραγματείας και νομικά συγγράματα, μεταξύ τῶν ὁποίων και τό κλασσικόν ἔργον «σύστημα διοικητικού δικαίου».

Δημ. Γερασιώτης (1903—1937)

Καθηγητής από του 1903 τής ζωγραφικῆς έν τῷ Σχολείῳ τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Άλέξανδρος Καλούδης (1903—;)

Ζωγράφος γεννηθείς τῷ 1853 και ἀποθανῶν τῷ 1923. Έσπούδασεν έν Παρισίοις και πλειστάκις διεκρίθη εἰς τὰς σπουδαιότερας τῶν διοργανουμένων ἐκεῖ κατ' ἔτος καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων. Έπανελθὼν εἰς Άθήνας διωρίσθη τῷ 1903 Καθηγητής τής Ζωγραφικῆς έν τῇ Σχολῇ Καλῶν Τεχνῶν. Έξεπόνησεν ἰδίᾳ «νεκράς φύσεις» και προσωπογραφίας.

Έμμανουήλ Λαμπάκης (1903—1908)

Έγεννήθη έν Άθήναις τῷ 1856. Μετά τήν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐγκυκλιῶν σπουδῶν του έν Άθήναις ἠκολούθησε τὰ μαθήματα ζωγραφικῆς έν τῷ Σχολείῳ Καλῶν Τεχνῶν. Έκ μητρὸς Τήνιος διετέλεσεν ὑπότροφος τής Εὐαγγελιστρίας Τήνου, ὅπως ὁ Γύζης, Ἀκολούθως ἐσυνέχισε τὰς σπουδὰς του εἰς Ἑσπερίαν. Διετέλεσε καθηγητής έν τῷ Ἀρσακείῳ Λαρίσης και κατόπιν μέχρι του ἔτους 1908 Καθηγητής τής Ζωγραφικῆς έν τῷ Σχολείῳ Καλῶν Τεχνῶν. Έργα του εἶναι διάφοροι ἀγιογραφίαί έν τῇ Εὐαγγελιστρίᾳ Τήνου και έν τῇ Ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Παρισίων εἰς τὰ δωδεκαεόρτια. Ἠσχολήθη κυρίως με τήν προσωπογραφίαν. Τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων του εἶναι τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ἀρχισιδηρουργός», «κεφαλή προσευχομένου Ἰουδαίου», «ἡ ὄρφανή, Ἀθιγγανίς», «ἐκατοντούτης γέρων», «νύμφη».

Ἀτύχημα, ὅτε ἦτο ἀκόμη νήπιον, εἶχεν ἀποτέλεσμα νά παραμείνῃ ραχιτικός ἐφ' ὅρου ζωῆς· τό ἀτύχημα τοῦτο προΐούσης τής ἡλικίας του ἐπροκάλει αἰσθημα ἀπογοητεύσεως και βαθείας μελαγχολίας ἐξ ἧς προσεβλήθη ἀνιάτως κατὰ τό ἔτος 1908. Ἀπεβίωσε τῷ 1910.

Γ. Ἰακωβίδης (1904—1932)

Έγεννήθη έν Λέοβῳ τῷ 1858. Έσπούδασε γλυπτικήν έν Άθήναις εἰς τήν σχολήν τῶν Καλῶν Τεχνῶν ὑπό καθηγητὰς τόν Λάντσαν και τόν Δρόσσην. Μετά τό πέρασ τῶν σπουδῶν του, τυχῶν ὑποτροφίας μετέβη εἰς τό Μόναχον. Μετά τήν ἐπάνοδόν του εἰς τὰς Άθήνας διωρίσθη τῷ 1900 ἔφορος τῆς κατ' ἑκεῖνο τό ἔτος ουστοθείσης Πινακοθήκης, μετά τετραετίαν δέ καθηγητής τής Ζωγραφικῆς έν τῇ Σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, τῆς ὁποίας ἀνέλαβε τήν διεύθυνσιν τῷ 1910. Τῷ 1926 ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ Ἰακωβίδης εἰργάσθη καθ' ὅλον του τόν βίον ὡς δημιουργικός καλλιτέχνης και ὡς διδάσκαλος. Ὅλως ἰδιαίτερος ἐπέτυχεν εἰς τὰς ἀπεικονίσεις ἐπεισοδίων του παιδικοῦ βίου. Αἱ κυριώτεραι τῶν ἀρετῶν του εἶναι ἡ καθαρότης και ἡ ἀκρίβεια του σχεδίου, ἡ σοφή σύνθεσις, ὁ ἄρμονικὸς χρωματισμός.

Μεταξύ τῶν καλυτέρων ἔργων του Ἰακωβίδου μνημονεύομεν: «Παιδική Συναυλία», «Μικρὰ βόσσινα», «Τὰ πρῶτα βήματα», «Τὸ κρυφτοῦλι» κλπ. Έκ τῶν πλαστικῶν, ἄκρως ἐπιτυχῆς εἶναι ἡ προτομή του Νικηφόρου Λύτρα.

Ἀπέθανε τό 1932.

Νικόλαος Καρακατσανίδης (1905—1920)

Έγεννήθη εν Τήλω των νοτίων Σποράδων τὸ 1852. Ἀρχικῶς ὑπηρέτησεν ὡς διδάσκαλος εἰς τὸ δημόσιον, εἶτα δὲ διορίσθη κατόπιν διαγωνισμοῦ ἐπιμελητῆς τῆς Τοπογραφίας ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ· ἐσπούδασε μαθηματικὰ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ. 1905—1920 καθηγητῆς τῆς Περιγραφικῆς Γεωμετρίας ἐν τῷ σχολείῳ Βιομηχάνων—Τεχνῶν καὶ τῷ Ε.Μ.Π., διδάξας μέχρι τοῦ θανάτου του. Διετέλεσεν ἐπίσης καθηγητῆς τοῦ αὐτοῦ μαθήματος εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν Εὐελπίδων καὶ τὴν ναυτικὴν σχολὴν Δοκίμων. Ἐπιστημονικαὶ ἔργασίαι: λιθόγραφον περιγραφικῆς γεωμετρίας καὶ πραγματεῖαι. Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τὸ 1920.

Κωνσταντῖνος Μαλτέζος (1906—1938)

Καθηγητῆς τῆς Πειραματικῆς Φυσικῆς ἀποχωρήσας τῷ 1938.

Θ. Παπαϊωάννου (1906)

Ἰατρὸς διατελέσας καθηγητῆς τῆς Ἀνατομίας εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Τεχνῶν τὸ 1906.

Γαβρ. Βυζαντινὸς (1906—1910)

Διετέλεσε καθηγητῆς τῆς Αἰσθητικῆς καὶ Καλλιτεχνολογίας εἰς τὸ Ἐθν. Μετσόβειον Πολυτεχνεῖον ἀπὸ τοῦ 1906 μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἠύτοκτόνησε τῷ 1910.

Λάζαρος Σῶχος (1908—1909)

Ἕλλην γλύπτης, γεννηθεὶς τῷ 1852 εἰς τὰ Ὑστέρνια τῆς Τήνου. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἔνθα ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Δρόσῃ. Τῷ 1881 μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπου ἔσχε διδάσκαλον τὸν Μερσιέ. Τῷ 1905 προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀνεστήλωσε τὸν Λέοντα τῆς Χαιρωνείας καὶ ἐπετήρησε τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ γενομένας ἀνασκαφὰς ἐπὶ τὴ διάστημα. Τῷ 1908 διορίσθη καθηγητῆς τῆς Γλυπτικῆς ἐν τῇ Σχολῇ Καλῶν Τεχνῶν, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ μόνον ἤδυνήθη νὰ διδάξῃ. Ἀπέθανε τῷ 1911 ἐν Ἀθήναις τὰ δὲ ὀστέα του μετεκομίσθησαν ἐν Τήνῳ τῷ 1928. Ὁ Λάζαρος Σῶχος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν γνωστότερων καὶ παραγωγικωτέρων καλλιτεχνῶν. Τὸ τάλαντόν του ὑπῆρξεν γόνιμον καὶ ἰσχυρόν. Ὡς μεγάλους του διδασκάλους ἔσχε τὴν φύσιν ἀφ' ἑνός, τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα ἀφ' ἑτέρου.

Ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἔργων τοῦ Σῶχου: «Μοῦσα ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν», «Ἡ θνήσκουσα Κόρη», τὰ μνημεῖα τοῦ Παύλου Μελά, τοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ, ἐν Ἀθήναις, τοῦ Ζαρίφη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ προτομὴ τοῦ Ἄδαμ. Κοραῖ εἰς τὸ νεκροταφεῖον Montparnasse τῶν Παρισίων, κτλ. κτλ.

Άριστιππος Φ. Κουσίδης (1910—1922)

Έγεννήθη εις Τσεπέλοβον Ἡπείρου τὸ 1871. Ἐγκύκλιοι σπουδαί εις Ζωσιμαίαν Σχολὴν ἐν Ἰωαννίνοις. Διπλωματούχος πολιτικός μηχανικός Ε. Μ. Π. 1892. Εἶτα εις Ἑσπερίαν, διπλ. Eidgenossische Technische Hochschule Zurich 1895. 1896—1897 μηχανικός κατασκευῆς Γερμανικῶν σιδηροδρόμων. Τὸ 1897 κατήλθεν εις Ἑλλάδα ὡς ἐθελοντής. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ 1897 μετέβη εις Αἴγυπτον ὅπου εἰργάσθη. Τὸ 1900 ἐπανελθὼν εις Ἑλλάδα διορίσθη εις τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου ΣΠΑΠ. Εἶτα ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ κεντρικοῦ ἐργοστασίου τῶν ΣΠΑΠ μέχρι τοῦ 1907. 1907—1910 μηχανικός τῶν ΣΠΑΠ. Διετέλεσε διευθυντὴς τῶν Τ.Τ.Τ. 1910—1922, μέτινας διακοπὰς τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ἐφηρμοσμένης Μηχανικῆς ἐν τῷ σχολεῖῳ Βιομηχανῶν—Τεχνῶν καὶ μετέπειτα τοῦ Ε.Μ.Π., διδάξας ταυτοχρόνως Ἄντοχὴν τῆς ὕλης, Γραφωστατικήν, Στατικήν, Ὑδραυλικήν, καὶ Μπετόν ἀρμέ. Τὸ 1922 μετέβη εις Ἀβυσσηνίαν ὡς τεχν. σύμβουλος τῆς Αἰθιοπικῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν Δημ. Ἔργων, ἔνθα διέμεινεν ἐπὶ διετίαν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: δημοσιεύσεις εις ἑλληνικὰ καὶ ξένα περιοδικὰ, καθὼς καὶ συγγράμματα εις τὴν ἑλληνικὴν καὶ γερμανικὴν. Ἐξέδωκε πολυγραφημένον σύγγραμμα ἐπὶ τῆς ἀντοχῆς τῆς ὕλης» καθὼς καὶ «ὕδραυλικήν».

Νικόλαος Γεννηματᾶς (1913 - 1932)

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεὶ τὸ 1875. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐγκυκλίων σπουδῶν, εἰσῆλθεν εις τὴν Σχολὴν τῶν Βιομηχανῶν—Τεχνῶν, ἀποφοιτήσας ταύτης τὸ 1895 ὡς διπλ. πολιτικός μηχανικός. 1895—1900 ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μηχανικοῦ ἐν Ἑλλάδι. Εἶτα ὑπότροφος τοῦ κράτους ἐν Μονάχῳ πρὸς σπουδὴν τῆς δασικῆς ἐπιστήμης, διπλ. τῆς δασολογικῆς σχολῆς Πανεπιστημίου Μονάχου. Ἀπὸ 1913 τακτικὸς καθηγητὴς τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν καὶ ἀπὸ 1924 μέχρι τοῦ θανάτου του τῶν Ἀνωτέρων μαθηματικῶν καὶ τῆς Θεωρητικῆς Μηχανικῆς ἐν τῷ Ε.Μ.Π. 1917—1927 καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῆς Μηχανικῆς ἐν τῇ ἀνωτάτῃ Δασολογικῇ Σχολῇ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πρῶτος διευθυντής. Ἀπὸ 1928 συγχρόνως καθηγητὴς τῆς Θεωρητικῆς Μηχανικῆς εις τὴν Σχολὴν τεχνικῆς ἐκπαίδευσεως ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ ἐπιστημονικὴ δράσις Ν. Γεννηματᾶ ὑπῆρξε πολυσχιδῆς, πρωτότυπος καὶ πλουσία. Ἐδημοσίευσεν ἀρκετὰς πραγματείας δασολογικὰς εις γερμανικὰ καὶ γαλλικὰ περιοδικὰ, ὡς καὶ σοβαρωτάτας ἠλεκτρολογικὰς μελέτας. Ἰδιαίτερος ὄμιος δέον νὰ μνημονευθῆ ἡ εἰς τὰ μαθηματικά καὶ τὴν μηχανικὴν ἐπιστημονικὴ του παραγωγή. Συγγράμματα: «μαθηματικά θεωρητικῆς μηχανικῆς» καὶ «διανυσματικὴ ἀνάλυσις μετ' ἐφαρμογῶν εις τὴν γεωμετρίαν καὶ τὴν μηχανικὴν». Ὁ Ν. Γεννηματᾶς διεκρίθη ὡς διδάσκαλος διὰ τὴν καλλιπέειαν καὶ τὴν ἀριότητα τῆς διδασκαλίας, ὡς φιλόλογος καὶ ὡς ποιητής. Ἀπεβίωσεν ἐν Βιέννῃ τὸ 1932.

Γρηγόριος Θεοφιλάτος (1914—1915)

Ἐγεννήθη ἐν Ρουμανίᾳ τῷ 1872. Σπουδαί εις Ναυπηγηκὴν Σχολὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἀξιωματικὸς (ναυπηγὸς) τοῦ Π. Ναυτικοῦ με λαμπρὰν δρᾶσιν. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ναυπηγικῆς εις τὸ Πολυτεχνεῖον (1914—1915) καὶ εις τὴν Σχολὴν Ναυτικῶν Δοκίμων. Ἀπέθανε τῷ 1930.

Γεώργιος Ρεμουῆδος (1916—1928)

Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1878. Ἐσπούδασε μαθηματικά εις τὸ ἔθνικόν Πανεπιστήμιον καὶ εἶτα ὡς ὑπότροφος τοῦ κράτους ἐν Γαλλίᾳ, διδάκτωρ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Sorbonne, 1905. Ἀτὸ 1911 μέχρι τοῦ θανάτου του τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ἀνωτέρας Μαθηματικῆς Ἀναλύσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. 1916—1928 καθηγητὴς τῶν Ἀνωτέρων Μαθηματικῶν ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἀπὸ 1926 τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι: Ἡ ἐπιστημονικὴ δρᾶσις τοῦ Γ. Ρεμουῆδου χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν πρώτων σπουδαστικῶν χρόνων του καὶ κατέταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν σπουδαίων μαθηματικῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἐδημοσίευσεν πολλὰς πρωτοτύπους μελέτας, μονογραφίας καὶ συγγράμματα μαθηματικά, ἀναφερόμενα εις τὸν διαφορικὸν καὶ ὀλοκληρωτικὸν λογισμόν, ἰδιαίτερος δὲ διεκρίθη διὰ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ τῶν πιθανοτήτων, τῶν διαφορικῶν ἐξισώσεων καὶ τῆς θεωρίας τῶν συναρτήσεων. Ἀντιπροσώπευσεν ἐπανελημμένως τὸ κράτος εις διεθνή ἐπιστημονικὰ συνέδρια. Ἀπεβίωσε τὸ 1928.

Σωτήριος Νοτάρης (1917—1920)

Έγεννήθη τὸ 1879, Κατετάγη τὸ 1905 εἰς τὸ ναυπηγικὸν σῶμα τοῦ Π. Ναυτικοῦ, ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ πλωτάρχου—ναυπηγοῦ. Διωρίσθη τὸ 1917 καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Ναυπηγικῆς ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἀπεβίωσε τὸ 1920.

Ernest Hebrard (1918—1924)

Γάλλος τὴν ἐθνικότητα, ἐσπούδασεν ἀρχιτεκτονικὴν, κτιριολογίαν καὶ πολεοδομίαν εἰς τὴν Ecole des Beaux Arts Παρισιῶν. Τυχὼν τοῦ βραβείου «Prix de Rome» ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος τοῦ γαλλικοῦ κράτους ἐπὶ πενταετίαν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς μελέτην τῆς ρωμαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, εἶτα μεταβὰς ἐν Ἀμερικῇ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀρχιτεκτονικῶν καὶ πολεοδομικῶν σπουδῶν του, ἐξεπόνησε τὴν μελέτην τῆς «Ἰδεώδους πόλεως». Εὐρεθεὶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεγάλου πολέμου ὡς γάλλος στρατιώτης ἐν Θεσσαλονίκῃ μετὰ τὴν πυρκαϊάν τοῦ 1917, ὑπέβαλε προσχέδιον ἀνοικοδομήσεως, εἶτα δέ, ἐντολῇ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς ἐλληνικῆς τεχνικῆς ἐπιτροπῆς, ἐξεπόνησε τὰ σχέδια τῆς νέας πόλεως Θεσσαλονίκης. 1918—1924 ἐν Ἀθήναις προϊστάμενος τμήματος ἀρχιτεκτονικῶν μελετῶν Ὑπουργείου Συγκοινωνίας καὶ συγχρόνως καθηγητὴς τῆς Κτιριολογίας ἐν τῇ ἀνωτάτῃ σχολῇ ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ε.Μ.Π. 1924—1929 προσκλήσει τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως προϊστάμενος ἀρχιτεκτονικῆς ὑπηρεσίας κυβερνήσεως Ἰνδοκίνας. 1929—1932 ἐκ νέου ἐν Ἑλλάδι, προϊστάμενος ἀρχιτεκτονικῆς ὑπηρεσίας Ὑπουργείου Παιδείας (συμβολὴ εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῶν σχολικῶν κτιρίων) καὶ συγχρόνως καθηγητὴς πάλιν τῆς κτιριολογίας ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἀπεβίωσεν ἐν Γαλλίᾳ τὸ 1933.

Δημήτριος Τσακαλῶτος (1918—1919)

Έγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ 1833. Διδάκτωρ φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου 1904. 1904—1903 συμπλήρωσις σπουδῶν ἐπὶ χημείᾳ εἰς Πανεπιστήμια Λειψίας, Heidelberg, Freiberg, Γενεύης καὶ Λονδίνου. Ἀπὸ 1908 ἐν Ἑλλάδι: 1908—1918 ἐπιμελητὴς ἐργαστηρίου ἀνοργάνου χημείας ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, εἶτα ὕφηγος. 1918—1919 καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς Χημείας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ συγχρόνως τῆς Χημικῆς Τεχνολογίας ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἐπιστημονικαὶ Ἔργασια: Ἐξετόνησε πλείστας πρωτοτύπους χημικὰς μελέτας δημοσιευθεῖσας εἰς πρακτικὰ ξένων ἀκαδημιῶν καὶ εἰς περιοδικὰ. Σημαντικαὶ εἶναι αἱ ἔρευναι αὐτοῦ ἐπὶ τῶν «δυσαιδικῶν συστημάτων ὀργανικῶν ἐνώσεων» τῶν «αἰθερίων ἐλαίων καὶ ἐλληνικῶν φυτῶν» κλπ. Ἐξέδωκεν ὡσαύτως διδακτικὰ συγγράμματα Ἀναλυτικῆς καὶ Ὀργανικῆς Χημείας, ἰδιαιτέρως δὲ συνέβαλε εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐλληνικῆς χημικῆς βιομηχανίας διὰ σχετικῶν ἐργασιῶν. Ἀπεβίωσεν ἐν Ζυρίχῃ τὸ 1919.

Δημήτριος Κ. Ζάννος (1919—1924)

Καθηγητὴς τῆς Κατασκευῆς Ἀνυψωτικῶν καὶ Δομικῶν Μηχανῶν (1919—1924).

Τηλέμαχος Κομνηνὸς (1919—1925)

Έγεννήθη ἐν Σκύρῳ τὸ 1862, τὰς 8' ἐγκυκλίους σπουδὰς διήνυσεν ἐν Πειραιεῖ. Ἐφοίτησεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ ἀκολούθως, ἀπὸ 1879, ἐσπούδασε χημείαν εἰς τὰ Πανεπιστήμια Μονάχου, Βιέννης καὶ Βοonn, ἀναγορευθεὶς διπλ. τοῦ πρώτου καὶ διδάκτωρ τοῦ τελευταίου. Ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα διετέλεσε τὸ πρῶτον χημικός τῶν μεταλλουργειῶν Λαυρίου. 1883—1919 ἐπιμελητὴς φαρμακευτικοῦ χημείου Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐχρημάτισε ἀστυχημικός Ἀθηνῶν, καθηγητὴς τῆς Χημείας ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ Εὐελπίδων. Ἀπὸ 1919 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ὀργανικῆς Χημείας ἐν τῷ Ε.Μ.Π. Ἐπιστημονικαὶ ἔργασια: Ὁ Τ. Κομνηνὸς διεκρίθη ὡς ἐρευνητὴς, συγγραφεὺς καὶ διδάσκαλος. Συνέγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν πολλὰς πρωτοτύπους μελέτας καὶ μονογραφίας ἐλληνιστί καὶ γερμανιστί, ἀναγομένας εἰς ποικίλους κλάδους τῆς Ἀναλυτικῆς καὶ Ὀργανικῆς Χημείας. Ἐξέδωκε διδακτικὰ συγγράμματα Ὀργανικῆς Χημείας καὶ ἄλλα. Ἀπεβίωσεν τὸ 1925.

Κωνσταντίνος Καραθεοδωρής (1922 - 1924)

Καθηγητής (1922—1924) τών Μαθηματικών και τής Μηχανικής. Από 1930 επίτιμος καθηγητής του Ε.Μ.Π.

Λουκάς Δούκας (1925)

Έγεννήθη έν Τήνω τό 1890. Είσηλθεν εις ηλικίαν 13 έτων εις τό Πολυτεχνείον ένθα έσπούδασε γλυπτικήν έν 'Αθήναις και είια έν 'Εσπερία, έπανειλημμένως βραβευθείς. Έξειέλεσεν αξιόλογα γλυπτικά έργα, τινα τών οποίων έτυχον μάλιστα τιμητικής μνείας εις τό Σίλοι τών Παρισίων.

Τό 1925 διωρίσθη καθηγητής τής Πλαστικής έν τή άνωτάτη Σχολή 'Αρχιτεκτόνων του Ε.Μ.Π., άπεβίωσεν όμως κατά τό αυτό έτος έν 'Αθήναις.

'Αριστοτέλης Οικονόμου (1925—1936)

Έγεννήθη έν Κερκύρα τό 1894, ένθα και έπεράτωσε τάς έγκυκλίους σπουδάς του. Διδάκτωρ τών μαθηματικών του Πανεπιστημίου 'Αθηνών 1919, κατόπι πρωτοτύπου διατριβής του «έν τής γενικεύσεως τής έννοίας τής καμπυλότητας τών έπιφανειών». Διετέλεσεν είτα έπιμελητής τής Θεωρητικής Μηχανικής του Γραφικού και Διανυσματικού λογισμού και τής 'Αναλυτικής γεωμετρίας έν τώ Ε.Μ.Π. 1925—1930 έκτακτος καθηγητής και άπό 1 2 1930 τακτικός καθηγητής τών 'Ανωτέρων Μαθηματικών έν τώ Ε.Μ.Π.

Έπιστημονικά έργασίαι : Διάφοροι πρωτότυποι μαθηματικά μελέται, μεταξύ τών οποίων ιδιαιτέρως αξιοσημείωτος ή μελέτη αυτού επί του θεωρήματος του Καραθεοδωρή και Fejer.

'Απεβίωσεν έν 'Αθήναις τό 1936.

Ὁ Παπάδαρος
(Ὁ τρομερὸς ἀρχικλητὴρ τοῦ Ἰδρύματος περὶ τὸ 1900).